

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (11,50 Sk)

16. ČERVNA 2002

Z obsahu:

Vy jste světlo světa

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
29. května 2002
- strana 2 -

Když Matka Boží zachránila Benátky

Stefania Falascová
- strana 4 -

Čest vám, kteří věříte (1 Petr 2,7)

Homilie Jana Pavla II. při
mši svatě v Paláci sportu
v Baku 23. 5. 2002
- strana 6 -

Brutalita života

- strana 7 -

Všechno jsem odevdala Ježíši

Terezie Hirtlová a ve-
likost jejího nenápadného
života matky
- strana 8 -

Pravda zavazuje

Leo kardinál Scheffczyk
- strana 11 -

Život Kristův (79)

Kristologické katecheze
Jana Pavla II.
- strana 12 -

Antipilulky a zdravotní rizika

- strana 13 -

Skutečná tvář otce Pia (24)

Četba na pokračování
- strana 14 -

*Kéž církev v Ázerbájdžánu a v Bulharsku stejně jako v Evropě
a na celém světě šíří díky trvalé přímlově Panny Marie, Královny svatých
a mučedníků, krásnou vůni Kristovy svatosti v rozličnosti tradic
a v jednotě jediné víry a jediné lásky!*

(Jan Pavel II. při generální audienci 29. 5. 2002, viz str. 2)

EDITORIAL

Příklad a výzva, kterou dal Jan Pavel II. světu svou apoštolskou cestou do Ázerbájdžánu a Bulharska, zasluží více než jindy naši pozornost a zamyšlení. Papežovy »pielgrzymki«, jejichž počet se již blíží ke stovce, se už staly samozřejmou součástí jeho pontifikátu, ale že se vydá navzdory vážným zdravotním těžkostem za dvěma kněžími a 120 věřícími, kterých je tady méně než v leckteré farnosti, to zasluhuje skutečný obdiv a úctu. Je to příklad pastýře, který zanechá 99 ovcí, aby se vypravil za jedinou, která je utopena v dálce v cizím nepřátelském prostředí. Opravdová radost a hluboké dojetí této malé rodiny, shromážděné kolem svého otce, překračuje ve skutečnosti všechno, čeho jsme byli svědky na jiných, takřka manifestačních setkáních papeže s jeho lidem. Příklad jeho obětavé lásky a starostlivosti bychom měli mít před očima, kdykoliv jsme v pokušení přemýšlet, zda se vyplatí vypravit se za několika ovečkami rozptýlenými v diaspoře a slavit Nejsvětější oběť pro hrstku věřících.

»Maličké stádce« na břehu Kaspického jezera více než kdekoliv jinde zasluhuje naši úctu a obdiv za svou věrnost, s jakou si zachovalo neporušenou víru, vystavenou tak dlouho a tak četným překážkám (ty nezačaly až s nástupem bolševismu, ale dávno předtím násilnou islamizací). Tady papež nepotřebuje nikoho přesvědčovat, aby se vrátil k víře a kázni. Zkušenosti těchto dlouze a těžce zkoušených věřících by měli projít všichni ti, kteří se v nesrovnatelném hmotném i duchovním »blahobytu« cítí v Církvi nespokojeni a zdá se jim, že jim předkládá něco, čemu se podle jejich zdání už dnes nedá tak beze zbytku věřit, a v mravní oblasti po nich požaduje nesnesitelná břemena.

Křesťanství není návod, jak si ulehčit život tím, že se zbavíme těžkostí a křížů, nýbrž učí tyto těžkosti a kříže nést spolu s Kristem a z lásky k němu.

Příklady takové každodenní věrnosti, která může někdy hraničit až s nekrvavým mučednictvím, nám současná společnost nestaví před oči, protože obdivuje jiné idoly, ale i my sami jim věnujeme málo pozornosti, pokud je přímo neodsuzujeme, snad proto, že nás takový příklad příliš provokuje a ruší v naší navyklé a pohodlné letargii a připomíná nám nepříjemnou pravdu, že to, co chceme pokládat za přežitek, není přežitek, a co bychom chtěli odložit jako pro tuto dobu neúnosné, vůbec neúnosné není. (To může být jeden z důvodů, proč je »Světlo« svým obsahem pro některé věřící »nečitelné«.)

Pokračování na str. 5

Vy jste světlo světa

Drazí bratři a sestry!

Jsem rád, že se mohu s vámi zastavit u apoštolské cesty, kterou jsem uskutečnil do Ázerbájdžánu a Bulharska. Nosím v duši její hlubokou ozvěnu. Děkuji především Pánu, který mi dopřál tu milost, že jsem ji mohl vykonat. Moje upřímná vděčnost patří všem, kteří ji pomohli uskutečnit: hlavám států a příslušným vládám, civilním a vojenským úřadům a všem, kteří spolupracovali na její přípravě a jejím uskutečnění. Se zvláštním poděkováním se obracím na pastýře katolické církve v obou zemích a rozšiřuji je z celého srdce také na tamní církve pravoslavné i na islámská a židovská společenství.

Brána mezi Východem a Západem

K bohatému historickému a kulturnímu dědictví Ázerbájdžánců patří nerozlučně také velké náboženské tradice: z toho hlediska bylo výmluvné setkat se v Baku, hlavním městě země, kromě představitelů politiky, kultury a umění také s představiteli náboženství.

Apoštolské společenství v Ázerbájdžánu je jedno z nejméně početných, jaká jsem kdy navštívil. Toto »malé stádce« je dědicem prastaré duchovní tradice, kterou sdílí v pokoji s pravoslavnými bratry uprostřed převážně muslimského obyvatelstva.

Z tohoto důvodu a s odvoláním na setkání v Assisi jsem z této země, která je opravdovou bránou mezi Východem a Západem, obnovil výzvu k míru a naléhavě jsem žádal, aby se náboženství postavila s rozhodností **proti jakémukoliv formě násilí**.

Především během mše svaté v Baku jsem jasně pocítil, že také v Ázerbájdžánu bije srdce Církve jedné, svaté, katolické a apoštolské.

Po stopách zakladatelů evropské kultury

Moje návštěva v Bulharsku připadla na svátek sv. Cyrila a Metoděje, evangelizátorů slovanských národů. Od počátku evangelizace spojuje Petrův stolec s bulharským národem pevný most. A toto pouto se upevnilo v minulém století díky vzácné službě, kterou

prokázal tehdejší apoštolský vyslanec Angelo Roncalli, blahoslavený Jan XXIII.

Moje návštěva, první návštěva římského biskupa, se zaměřila na posílení svazků se společenstvím bulharské pravoslavné církve, vedené **patriarchou Maximem**, se kterým jsem měl to potěšení setkat se po návštěvě patriarchální katedrály.

V Sofii jsem se pak setkal s představiteli kultury, vědy a umění při vzpomínce na na svaté Cyrila a Metoděje, kteří dokázali obdivuhodně **spojit víru a kulturu** a přispěli tak rozhodujícím způsobem k formování duchovních základů Evropy.

Významným příkladem této syntézy spirituality, umění a historie je monastýr Jana z Rily, který je srdcem bulharské kultury a perlou světového kulturního dědictví. Odebral jsem se na toto svaté místo, abych vzdal slavný hold východnímu mníštví, které osvěcuje celou církev svým věkovitým svědectvím.

Pocta novodobým mučedníkům

Vyvrcholením krátkého, ale intenzivního pobytu v Bulharsku byla eucharistická slavnost na ústředním náměstí v Plovdivu, při které jsem prohlásil za blahoslavené

Kamena Vičeva, Pavla Džidžova a Josafata Šiškova, augustiniánské kněze, kteří byli zastřeleni v sofijském vězení spolu s biskupem Evženem Bosilkovem, kterého jsem blahořečil již před čtyřmi roky. Tito odvážní svědkové víry spolu s dalšími mučedníky minulého sto-

letí připravují nové jaro církve v Bulharsku. Do této perspektivy zapadá poslední setkání, totiž **setkání s mládeží**, které jsem předložil stále platné Kristovo poselství: »Vy jste světlo světa... vy jste světlo světa« (Mt 5,13-14). Kristus všechny volá k hrdinství svatosti. A tak také moje apoštolské putování se zde uzavřelo ve znamení svatosti.

Kéž církve v Ázerbájdžánu a v Bulharsku stejně jako v Evropě a na celém světě šíří díky trvalé přimluvě Panny Marie, Královny svatých a mučedníků, krásnou vůni Kristovy svatosti v rozličnosti tradic a v jednotě jedině víry a jedině lásky!

*Bolletino Vaticano 29. 5. 2002
Mezititulky a zvýraznění redakce Světla*

Pastýřův soucit

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Bylo mu jich líto, protože byli vysílení

Nedej se zahanbit nesčetným zástupem, který bez ohledu na obtíže a překážky z daleka široka spěchá za Ježíšem. Znamená to, že mezi všim a mezi všemi postavili na první místo Mesiáše a svou touhu setkat se s ním a být mu nablízku. Na všechny, kteří nešetřili námahou, aby ho vyhledali, dívá se Ježíš s hlubokou láskou. Vidí nejen, jak jsou utrmácení a zaprášeni, vysílení a skleslí, vidí i jejich vnitřní opuštěnost, hlad a zoufalství a chce ve svém soucitu udělat všechno, aby jim pomohl. Vyhledej Pána za každou cenu.

Ježíšovo dojaté Srdce vidí za těmito zástupy i ty další nekonečné řady těch, kteří budou bloudit, protože nemají pastýře. Budou potřebovat někoho, kdo by se jich ujal, kdo by cítil s jejich lidskou bídou tak jako ON, kdo by je oslovoval, ošetřoval, sytil a uzdravoval. Kolik je tu práce a kolik jí teprve bude! Těch, kteří se k němu připojili v ochotě stát se jeho pomocníky, je zatím jenom dvanáct, a z toho ještě jeden zradí své poslání i svého Mistra. Co si počít v takové situaci?

Ježíš vidí východisko především v modlitbě. Proste Pána žně! Veškeré pastorační působení musí mít svůj začátek v modlitbě. Dříve než řekne svým nejvěrnějším: Jděte, kažte, uzdravujte, vyzývá je, aby prosili Pána žně. V této modlitbě se modlí také za sebe, protože Hospodář potřebuje dělníky podle svého srdce, kteří budou v jeho duchu, v jeho intencích pracovat pro něho na jeho poli. Nikoliv pro sebe, pro své uspokojení a podle svého, ale pro Pána a s Pánem v zájmu všech těch utrmácených, vysílených a skleslých zástupů.

Popros Pána, aby ti dal pocítit něco ze své litoosti nad zástupem, kterou dává tak zřetelně najevo. Myslíš-li to se svým soucitem a se svou prosbou upřímně, měl bys svou prosbu podpořit upřímným ujištěním, že se nebudeš vymlouvat a vyhýbat, bude-li zapotřebí nejen tvých modliteb, ale i tvého aktivního příspěví. Tvá modlitba bude přinášet opravdové ovoce, jestliže tě přivede k ochotě obětovat pro zdar Pánovy žně něco ze svého vlastnictví, ze svého pohodlí i ze svého času a možná i způsobu života.

Jestliže ti to připadá obtížné, znamená to, že zatím nedozrál ani tvůj soucit. Podívej se na svého Pána: v jeho slovech ani v jeho počínání není ani náznak, že si přišel vybudovat a zajistit své bezpečné místo, pohodlí a postavení. Nemyslí vůbec na sebe: je mu líto těch druhých. Porovnej svou hmotnou i duchovní situaci se stavem těch, kterým se nedostává ani zlomku toho, co pro sebe nárokuješ jako samozřejmé. Pros tím více, aby Pán otevřel tvé oči pro cizí potřeby a tvé srdce pro opravdový soucit.

Přečti si pozorně dvanáct jmen těch prvních, kteří si ho zamilovali a jsou ochotni jít tam, kam je Pán pošle. Nikdo z nich ještě před nedávnem neměl tušení, že se má stát hlasatelem Božího království. Přišlo to tak nečekaně a zcela to změnilo jejich život. Díky jejich nezištnosti, ochotě a obětavosti se nakonec radostná zvěst dostane až k tobě. Uvědom si, že nejsi schopen docenit význam a dosah úkolu, ke kterému tě Pán povolává. Přestaň ho hodnotit ze svého hlediska a přijímej jej pro jeho nekonečnou hodnotu, jakou zaujímá v božském plánu spásy. Čím je ve srovnání s tímto posláním jakýkoliv tvůj okamžitý prospěch, který se často tak svůdně prosazuje na úkor budoucího dalekosáhlého dobra, i když je zatím zná pouze Pánu žně?

Čím obtížnější tedy připadá i tobě takové rozhodování k dobrovolné a nezištné oběti, tím naléhavější musí být tvé prosby za všechny ty, kteří se mají rozhodnout. Nedostatek dělníků nevyvolal Hospodář, ale neochota těch, kteří nechtějí slyšet. To, co Pán od svých věrných požaduje, je ovšem v tak velkém protikladu k tomu, čím žije dnešní svět a jeho lidé: Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte! Takovou radikální změnu smýšlení požaduje ten, který volá dělníky na své pole. U něho nebudou podnikat, hromadit zisky, budovat svou kariéru a svou osobní poluparitu, ale mají nezištně rozdělovat Boží dary, které jim Pán svěřil, aby je nesli ztraceným ovcím, vraceli jim zdraví a vysvobodili je z moci Zlého. Mají ohlašovat příchod Božího království celým svým způsobem života. Nemohou přesvědčovat o tom, co je jim cizí. Boží hodnoty a zákony musí nejdříve plně zavládnout v jejich srdci. Pros vroucně o takové vpravdě svaté dělníky.

Co se stane, jestliže Pán zavolá i tvoje jméno? Chceš předem vyloučit možnost, že bys opustil všechno a šel za ním?⁽¹⁾ A co když povolá některé ze tvých dětí? Odmítáš, připouštíš, nebo prosíš Pána, aby je připsal do seznamu dělníků či dělnic? Jsi připraven nepřekážet jejich rozhodování a mít na zřeteli nikoliv sebe a své perspektivy a plány, ale Boží pole a zoufalou situaci těch, kteří jsou ve stále rostoucím počtu jako ovce bez pastýře?

Ať jsi v jakémkoliv stavu a postavení, pokud patříš k svatému Božímu lidu, patříš ke království kněží. Být takovýmto Božím knězem znamená být podobný Králi a Veleknězi, který přinesl v obět sám sebe, když umřel za nás hříšníky. Pros Pána, aby ti ukázal, jakou obětí máš uctít svého Boha. Neboj se, že se předáš! Uznej, že ON je náš Bůh, on nás učinil a my mu náležíme. Služ Hospodinu s radostí.⁽²⁾

»Pane, ty jsi síla všech, kdo v tebe doufají. Nepřestávej mám pomáhat svou milostí, abychom plnili tvou vůli.«⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. Mk 1,18; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 100;

⁽³⁾ ze vstupní modlitby

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 19,2-6a

Když přišli synové Izraele na sinajskou poušť, utábořili se na poušti. Izrael se tam utábořil před horou. Mojžíš vystoupil k Bohu a Hospodin na něj zavolal z hory: „Tak řekneš Jakubovu domu a oznámíš synům Izraele: Sami jste viděli, co jsem udělal Egypťanům, jak jsem vás nesl na orlích křídlech a dovedl vás k sobě. Nuže, budete-li mě skutečně poslouchat a mou smlouvou zachovávat, budete mým vlastnictvím mezi všemi národy, neboť mně patří celá země. Budete mi královstvím kněží a svatým lidem.“

2. čtení – Řím 5,6-11

Bratři! Kristus v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého – možná za dobrého se ještě někdo umřít odhodlá. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníky. Tím spíše tedy budeme zachráněni skrze něho od hněvu teď, když jsme ospravedlněni jeho krví. Neboť jestliže jsme byli s Bohem usmířeni smrtí jeho Syna v době, kdy jsme s ním byli ještě zneprátení, tím spíše – po usmíření – budeme zachráněni jeho životem. Ba ještě více! Smíme se i chlubit Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, protože skrze něho se nám nyní dostalo usmíření.

Evangelium – Mt 9,36-10,8

Když Ježíš viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou zeň!“ Potom si zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Jména těch dvanácti apoštolů jsou tato: první Šimon, zvaný Petr, a jeho bratr Ondřej, Jakub, syn Zebedeův, a jeho bratr Jan, Filip a Bartoloměj, Tomáš a celník Matouš, Jakub, syn Alfeův, a Tadeáš, Šimon Kananejský a Jidáš Iskariotský, který ho pak zradil. Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: „Mezi pohany nechoďte a do žádného samařského města nevcházejte. Raději jděte ke ztraceným ovcím z domu izraelského. Jděte a hlásejte: ‚Přiblížilo se nebeské království.‘ Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očišťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.“

Když Matka Boží zachránila Benátky

Píše se rok 1716. Nebezpečí, které šíří Turci, vrhá hrozivý stín na město na laguně. Dne 4. srpna se Matka Boží zjevuje jednomu chlapci v Pellestrině, malém rybářském ostrově u Benátek. Má jít k faráři a říct mu, že k dosažení vítězství je třeba sloužit mše svaté za duše v očistci.

Bezmyšlenkovitě šel Natalino Scarpa, zvaný Němý, toho rána po cestě kolem moře s pestrými domky na břehu mezi sítěmi a loděmi rybářů. Na to všechno neměl ani pomyslení. A pravděpodobně by si ani nevšiml staré ženy vedle kostela sv. Víta a Modesta, kdyby ho nezavolala a neznčila mu, aby k ní přišel.

Bylo to v úterý. Úterý jako každé druhé na tomto kousku půdy před lagunovým městem Benátkami. Docela běžný pracovní den mezi sítěmi a rybolovem. A kdyby zde nebyla ta válka, která padala na Republiku benátskou jako stín, nebylo by na tomto dni vůbec nic zvláštního.

Ale toho dne oslovila tato stará žena Natalina, přitáhla ho za ruku a řekla: »Pojď sem, chlapče, zajdi k faráři a řekni,

aby sloužil mše za duše v očistci, máme-li ještě zvítězit. Předáš mi jeho odpověď a nezapomeň, že ti to říkám proto, že si to zasloužíš.« Chlapec se krátce poklonil a udělal, jak mu bylo uloženo. Šel k faráři a řekl mu všechno, co mu měl vyřídit.

Pellestrina 4. srpna 1716. Tak tomu bylo s jedním z nejpozoruhodnějších mariánských zjevení naší epochy. Zjevení, které mělo přímý vztah k ukončení jednoho ohrožení, jaké pro Evropu představovali Turci, a uvedlo nové období míru pro Republiku

benátskou. Ve skutečnosti mohlo být vojsko Osmanské říše poraženo v bitvě u Petervadinu na Dunaji v Srbsku. Bělehrad byl dobyt zpět, a tak mohla být tato důležitá část Balkánu opět připojena k západnímu pánství. O třináct dní později bylo turecké loďstvo s 30 000 muži, které vyplulo proti Benátkám, aby mohlo ovládnout celé Adriatické moře, poraženo u ostrova Korfu. Zcela neočekávaná bouře zahнала lodi velkého vezíra a umožnila o mnoho slabšímu benátskému loďstvu dosáhnout konečného vítězství nad značnou tureckou početní převahou. Tak skončila staletá válka a nesmírné utrpení, které přinesla benátskému obyvatelstvu. Civilní úřady spojily toto dvojí vítězství, na moři i na pevnině, ihned s událostmi v Pellestrině.

O tom, zda ke zjevení a s ním spojeným zázrakem skutečně došlo, není třeba mnoho diskutovat. Existují totiž podrobné svědecké zprávy, řádný kanonický protokol a jednoznačné rozhodnutí církevních úřadů, které slavnostně potvrzuje nadpřirozený původ těchto událostí. Teprve nedávno objevil biskupský archiv v Chioggi originální dokumenty o tomto případě. Nynější farář na Lido Pellestrina, Don Paolo Vianello, byl tak laskav, že nám drahocenné dokumenty ukázal.

»Pak toho bylo na mě moc a šel jsem do školy.«

Mezi dokumenty se nachází také protokol kanonického procesu.

Začíná zprávou faráře z farního kostela Všech svatých Donna Paola Zennara, kterému chlapec vypravoval, co se mu přihodilo. Při svém výslechu opakoval farář přesně chlapcova slova i otázky, které mu kla-

dl, aby se přesvědčil o jeho pravdomluvnosti. Také se vyptával, zda starou ženu, na kterou se hodil chlapcův popis, viděl také některý jiný občan Pellestriny. Když se zeptali na Natalina, řekl: »Není z těch, kteří mají brouky v hlavě. Je to docela prostý chlapec, syn chudého rybáře. Chodí do školy učit se číst a psát a ještě nebyl připuštěn k prvnímu svatému přijímání.« Jeho závěrečný úsudek zněl: »Jsem toho názoru, že to, co mi řekl, může zcela odpovídat pravdě. Jak jsem již řekl, je to docela prostý hoch, a proto vylučuji, že by mu zloba nebo nějaká jiná osoba vnukla, aby si to vymyslel: to se mi jeví jako zcela nepravděpodobné.« Pak uvedl, že po setkání s Natalinem se udaly ještě další pozoruhodné události se starou ženou. Ještě tentýž den, když se rozneslo, co se stalo, a lidé spontánně přinášeli dary na mše za duše v očistci (17 1/2 liry, jak farář zdůraznil), shromáždilo se mnoho věřících v malém kostele, u kterého potkal Natalino starou ženu. A mnozí přísahali, že viděli, jak Madona Karmelská hýbá očima. A na tom nebylo dosti: i nemocní byli náhle uzdraveni.

To vše byly události, které nepotřebovaly žádného vysvětlení, proto farář pokládal za nezbytné, aby o tom zpravil kurii v Chioggi. A tak byl Natalino již další den, 5. srpna, povolán k biskupovi v Chioggi. 6. srpna začal výslech chlapce.

Na otázku církevního soudu, co si myslí o tom, že byl předveden k tak vysokému soudu, odpověděl: »Myslím, že Vysoký soud mě předvolal, abych vyprávěl celou pravdu o tom, co se stalo.« Když se ho ptali na vzezření ženy, řekl: »Byla stará, i když neumím říct, jak stará. Měla bledé, propadlé tváře, na

hlavě bílý šátek, který sahal až na ramena, a šat posázený hvězdami.« Když se ptali na barvu, nemohl uvést žádnou. »Na to jsem nemyslel,« řekl, »protože když jsem viděl hvězdy, které byly tmavočervené, podíval jsem se jí hned do tváře.« Žena nebyla pro chlapce nijak pozoruhodná a nevycházela z ní žádná zvláštní záře. »Docela prostá žena,« zněl jeho úsudek. »Komu se podobala?« »Matce mého učitele.« »A nebyla to nakonec matka tvého učitele?« »Ne, Vaše Výsosti,« bránil se rozhodně. »Matka mého učitele je menší a vůbec nenosí takové šaty jako ta žena.« Ani nedůvěřivé a podpichující otázky ho nevyvedly z klidu. »Když věříte, že jsem pokřtěn, pak je také pravda to, co jsem vám vypravoval.« Na napomenutí pro domýšlivost (v souvislosti s citovaným výrazem »protože to zasloužíš«) odpověděl prostě: »Vaše Výsosti, já tímto věcem nepřikládám nějakou velkou váhu, protože dobře vím, že nejsem nic.«

Natalino zodpověděl prakticky jenom otázky týkající se toho, co sám viděl a slyšel. Odpověděl s odzbrojující a absolutní prostotou. Když se ho ptali na okolnost, že obraz Panny Marie v malém kostele pohyboval oči-

ma, odpověděl pouze, že nic neviděl a ostatně že se »staral jen o své vlastní záležitosti«. Nataliono se nedomníval, že by mu při následujících zázračných událostech připadala nějaká důležitá úloha. »Vyprávěl jsem to doma paní matce a ta to vyprávěla jiným ženám, ty to pak chtěly znovu slyšet ode mne, ale bylo toho už na mě moc, a tak jsem šel do školy.« Když splnil povinnost, která se od něho očekávala, chtěl se vrátit ke zcela normálnímu dennímu pořádku. Právě tento postoj hovořil nezvratně o jeho věrohodnosti.

Matka Boží pouze žádala, aby se sloužily mše

Pro Natalina byla ta, kterou toho dne viděl, pouze žena a přesně tak ji také nazval: »tato žena«. Jak mohl vědět, že postava, kterou viděl, byla přesně jako na obraze Panny Marie v Chioggi! A jak si měl dát slova, která slyšel, do souvislosti s místem, kde ho potkala? Kostel, u kterého ji potkal, byl zasvěcen svatému Vítu a Modestovi, ochráncům před nebezpečími moře. Oni dva byli díky benátské lidové zbožnosti patrony odpovědnými za záchranu města. A Karmelská Madona, stojící shodou okolností v kostele mezi oběma patrony, platila za ochrán-

Votivní obrazy

kyni před válkami a vzývali ji za duše zemřelých.

Matka Boží se zjevila Natalinovi jako prostá žena z lidu, jako stará žena, která ho potkala na ulici. Je to zvláštní okolnost v dějinách mariánských zjevení. Stejně tak neobvyklé bylo chování civilních úřadů, které zde od začátku osvědčovaly velký zájem, jak o tom svědčí čilá korespondence mezi úřady v Chioggi a v Benátkách. Tak poslaly úřady z Chioggi 6. srpna, den po Natalinově výslechu, podrobnou zprávu senátu Republiky Benátky a ani odpověď dóžete nedala na sebe dlouho čekat. 8. srpna sice k tomu ještě

nevydal žádný osobní úsudek, ale prosil starostu, aby zařídil u kurie konání řádného kanonického procesu, aby vyšla na světlo pravda o údajných událostech. Potvrdil také, že civilní úřady se budou držet definitivního rozhodnutí církevní autority. Zpráva o zjevení byla pro autority města na laguně dostatečným motivem, aby ospravedlnila pozornost a zájem o celou věc. Motiv byl veden především strachem z porážky od Turků, kterou by republika nebyla přežila. Ten strach byl tak veliký, že senát již rozhodl, aby byla na náměstí sv. Marka vystavena socha uctívaná v Nicopoeji, aby lidé mohli hromadně prosit o pomoc.

O rok později, na konci kanonického procesu, 14. června 1717, to byl právě senát, který chtěl, aby se v malém kostelíku sv. Víta a Modesta denně sloužily mše svaté, aby před zázračným obrazem ve dne v noci svítila lampa. Ve výroční den zjevení bylo usneseno, aby se na tomto místě postavila svatyně, kde bude uctíván obraz Panny Marie, která zde byla prohlášena za ochránkyni republiky, kterou vyvedla z hluboké propasti k trvalému míru.

Venku před kostelem nás ovanul chladný podzimní vítr. Spolu s farářem kráčíme kolem domů ležících u moře po cestě, která vede ke svatyni. Je to táž cesta, po které před třemi stěletími kráčel malý Natalino Scarpa vstříc onomu setkání.

»Jistě, dnes by si někdo mohl myslet, že toto zjevení nebylo ‚politicky korektní‘,« říká Don Paolo se smíchem. »Ale prosba, kterou vyjádřila Matka Boží, byla zcela srozumitelná a jednoznačná: výměnou za mír chci jen několik mší. Tak mnoho za tak málo. Prostě jen několik mší, ani neřekla kolik, a to všechno za směšnou cenu 17 1/2 liry!« Ale bylo těch několik mší opravdu tak »málo«?

Z 30giorni 1/2002
přeložil -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Boží zákon, Bohem stanovený přirozený zákon nejen že je dokonale přizpůsobený lidské přirozenosti, ale je jejím nejspolehlivějším ochráncem, protože pochází od Toho, který nás stvořil z lásky a který nám tedy nejlépe rozumí. A tak lidská domýšlivost, která se domnívá, že už vyzrála i na samotného Tvůrce, se dříve nebo později ocitne tváří v tvář skutečnosti, že se přepočítala. Měla by si konečně uvědomit, že prometheovský mýtus je pouze mýtus, tak jako bylo mýtem celé řeckořímské božstvo. Na rozdíl od něho náš Bůh je Pán velmi mocný, jeho myšlení obsáhnout nelze, ale přitom se ujímá pokorných a svévolníky snižuje až k zemi (Ž 147). S tímto Tvůrcem nemá smyslu se pouštět do zápasu, protože on nikdy není proti člověku, ale s člověkem, nejen určuje počet hvězd, on také uzdravuje ty, jimž puká srdce, a jejich rány obvazuje, nemá zalíbení v síle koně ani ve svalch muže, jemu se líbí ti, kdo se ho bojí, kdo spoléhají na jeho dobrotu (tamtéž).

Tuto laskavou, vskutku otcovskou péči projevuje Bůh nejednou pro nás neobvyklým, jak říkáme zázračným způsobem, často prostřednictvím svých svatých, především Matky svého Syna. Tyto divy, zázraky a zjevení vždy patřily a dále patří ke zcela samozřejmým projevům a zásahům Boží prozřetelnosti a péče a na rozdíl od starořímských bájí nejsou mýtem ani v Starém a Novém zákoně, ani v současnosti. Aby bylo zřejmé, kdo tu působí, vybírá si Bůh k nim zde na zemi nikoliv siláky, ale ty nejslabší a nejpokornější nástroje, takové, kterými se dnes pohrdá. Hrát si naopak na prometheovské titány znamená vystavovat lidstvo nebezpečí, že se nakonec samo utopí v barbarství a moři krve.

Čest vám, kteří věříte (1 Petr 2,7)

Homilie Jana Pavla II. při mši svaté v Paláci sportu v Baku 23. 5. 2002

Ano, milovaní bratři a sestry katolického společenství v Baku, vám a všem, kteří pocházíte z katolických společenství v blízkých zemích, čest vám, kteří věříte! Zdravím i křesťany pravoslavné církve, kteří se k nám připojili v této slavnostní chvíli modlitby společně se svým biskupem Alexandrem. Také k nim se obracím pozdravem apoštola Petra prvním křesťanům: Čest vám, kteří věříte!

Ctí zahrnuje všeobecná Církve všechny ty, kteří dokázali zachovat věrnost úkolům, které vyplývají ze křtu. Obracím se zvláště k těm, kteří trvale přebývají v této zemi, která poznala drama marxistického pronásledování, a vytrvali důsledně ve věrnosti Kristu. Drazí bratři a sestry, vy jste viděli, jak bylo vaše náboženství předmětem výsměchu jako obyčejná pověra, jako pokušení k útěku před odpovědností za dějinné úkoly. Proto jste byli pokládáni za druhořadé občany a byli jste mnoha způsoby ponižováni a odstrkováni.

Čest vám, kteří věříte! Čest vašim dědečkům a babičkám, vašim otcům a matkám, kteří ve vás pěstovali zárodek víry, zalévali ho modlitbou a pomáhali mu růst a přinášet plody. Čest také tobě, opakují to ještě jednou, ty svatá pravoslavná církev, která jsi otevřela své brány věřícím katolíkům, kteří zůstali jako ovce bez pastýře.

Pán nechť ti odplatí tvou vekuodušnost.

Se zvláštním pozdravem se obracím k představenému »misio sui iuris« a ke společenství salesiánů, které s ní spolupracuje v péči o katolíky. Drazí bratři a sestry, vy jste živoucím důkazem, že víra v Boha dělá zázraky. Ačkoliv je vás málo a jste z různých etnických skupin, rozptýlení na rozsáhlém teritoriu, držel vás pohromadě Dobrý Pastýř.

Já jsem Dobrý Pastýř, znám své a moje znají mě, říká Pán v úryvku evangelia, které jsme slyšeli. Skutečně, Pane Ježíši, ty znáš své ovce, i když jsou pronásledovány a nuceny skrývat se. Tys je znal a bylš jim po boku, abys je podepřel, když připraveny o odvahu dlouhou izolovaností fyzickou i morální byly v pokušení rozprchnout se.

Tvé ovce, pokud jde o ně, tě ustavičně poznávaly a uznávaly, pociťovaly posilu tvé přítomnosti, ustavičně tě následovaly i na strmých cestách. Jak obdivuhodná výměna! Ty jsi za ně obětoval život a prosil za jejich víru, aby nepolevovala. A jako jsi znovu obdržel svůj život, tak společenství těch, kteří přežili, když se vrátila svoboda, znovu objevilo radost, že se mohou shromáždit v tvém domě, aby slavili svou víru, a opět odtud stoupá k nebi dým kadidla, modlitba chvály a díky.

Drazí bratři a sestry, nejmilejší děti katolické církve, papež je dnes s vámi. Také on zná vaše utrpení a nosil vás ve svém srdci po všechna léta vašeho putování pouští pronásledování. Dnes je zde, aby měl účast ve vaší radosti ze znovunabyté svobody a aby vás podpořil na cestě, která má svůj poslední cíl v zaslíbené zemi nebe, kde Pán života setře každou slzu: Nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest už nebude, protože co dříve bylo, pominulo (Zj 21,4).

Opření o tuto jistotu cítíte, že toto je čas radosti, čas naděje. Jejím znamením a projevem je první kámen budoucího farního kostela, který požehnám na konci mše svaté. Papež vám přináší pozdrav a ocenění celé katolické církve. Oči všech jsou dnes obráceny k tobě, maličké stáde (Lk 12,33). Neboj se! Otevři své srdce a doufej v Pána. Již zakoušíš

zmrtvýchvstání jako předznamenání definitivního setkání s oslaiveným Kristem.

Církvi, která žiješ v Ázerbájdžánu, chtěl bych ti dnes zanechat jako znamení to, oč jsme prosili v kolektě dnešní Eucharistie. Kež se cítíš jako »lid shromážděný ze všech národů země v jednotě ducha«.

Vaše společenství, drazí bratři a sestry, vyjadřuje symbolicky tuto univerzalitu, kterou utvářejí jako zde osoby různého původu, některé s minulostí a se stabilní perspektivou, jiné na přechodu do jiných zemí. Vytvořme všichni jeden lid, oživovaný Duchem. Kde se slaví Eucharistie, tam je přítomna Církev »jedna, svatá, katolická a apoštolská«.

Zdá se mi v tomto okamžiku, že Berniniho kolonáda, ona ramena baziliky svatého Petra, která se vztahují, aby objala svět, sahají pomyslně až k nám, aby přitiskla na hrud' Krista a jeho Církve i tebe, malé katolické společenství v Ázerbájdžánu. V tomto objetí srdce celé katolické Církve tluče dojetím a láskou k tobě. S ní a v ní tluče srdce papeže, který přišel, aby ti řekl, že tě miluje a nikdy na tebe nezapomněl.

Bud' věrná svému poslání. Bylas mu věrná ve zkoušce, když jsi nesla v slzách semeno k seti. Sklížeš ho nyní v radosti, když se opásáváš, abys sbírala své snopy (srov. Ž 125,6). Tvým posláním je zachovat víru a svědectví života, které je proroctvím, aby svět uvěřil. Když se tvoji bratři a tvé sestry v této zemi dívají na tebe, mohou vidět, jak velice věříš, jak velice doufáš, jak velice miluješ. To je tvůj způsob, jak ukázat přítomnost Zmrtvýchvstalého. Tvé svědectví, které nemůže spoléhat na hojnost prostředků, nechť se opře o sílu Kristovy milosti, kvas neviditelný, ale schopný prokvasit celé těsto.

Sdílejí radosti a naděje lidstva, které žije vedle tebe a s tebou: jsi jeho součástí, s ním máš doufat a pracovat pro zítřek, aby byl lepší pro všechny. S moudrou a rozvážnou odvahou přijímáte změny. I zde v této zemi jsou potřeba změny. Nikoliv novoty, které přináší nejistotu a nestálost, nikoliv! Změny, které znovu dodávají všem a zvláště mladým chuť k životu a k boji za spravedlivější a solidárnější svět.

Měj ji na zřeteli, tuto mládež! Je vystavena nebezpečí, že upadne do preludu demotivující zahálky, snadného a nečestného obohacení. Ale je také schopná nadchnout se ideálem a riskovat hrdinství obětí, aby triumfovala spravedlnost a upevnila se svoboda a mír. Je třeba ji učit, aby neměla strach z odvahy. Je třeba před ní odhalit jasnou perspektivu víry a přátelství s Kristem. Každá odvaha k dobru nachází naplnění v Kristu, který je věčně mladý.

Církvi, která se modlíš, doufáš v této zemi Ázerbájdžánu, papež na tebe svolává Pánovo požehnání. Zanes je svým chudým, svým nemocným, svým trpícím. zanes je všem, jako nákazu milosti a lásky. Nezapomeň nikdy, že jsi povolána, abys byla kvasem a duší, protože Pán je s tebou a předchází tě na tvé cestě.

Podle Bolletino Vaticano
23. 5. 2002

Brutalita života

Brutalita života se projevuje přímo před naším zrakem. Současná situace ve společnosti, ve které žijeme, je více než znepokojující vzhledem ke stále rostoucímu počtu násilností, krádeží, přepadení, nedostatku úcty přímo v samotných rodinách, nepoctivosti při výkonu povolání, chytráctví, chamtivosti, nezodpovědnosti, cynismu a bezohledného egoismu. Cítíme se stále více ohroženi a znepokojeni. Mladí lidé, přesycení obrazy násilností z televizních obrazovek, počítačových her i ze sledování skutečného života dospělých, se stále častěji stávají ohrožením pro své okolí. Dospělí i příslušné instituce cítí bezradnost při eliminaci těchto otravných jevů.

Agrese a násilí

V posledních letech povážílivým způsobem přibývá agresivního a přímo zločinného chování. Situace je o to více alarmující, že věk těch, kteří se dopouštějí násilí a chuligánství, je stále nižší. Souběžně se způsobem chování jde i způsob vyjadřování a projevy vztahu k druhým lidem. Jazyk mnoha mladých lidí je neslušný a vulgární. Odráží se v tom stav duchovní kultury společnosti. K tomu přistupuje propagace konzumního životního stylu, liberalizace zvyklostí, ničení a poškozování společného majetku, šikánování souvěkovců, útoky dětí z domova.

Jednou z příčin vzrůstu agrese u dětí je situace v mnoha rodinách. Jelikož rodiče neposkytují dětem náležitý pocit bezpečí, akceptace, porozumění, péče a lásky, vzniká u dětí frustrace, která má za následek ztrátu smyslu života a nivelizaci hodnot. Postoje rodičů, vyznačující se citovým odstupem, ovlivňují agresivitu dorůstajících dětí. Mladý člověk pak v pocitu ohrožení buďto vystupuje vůči svému okolí útočně, nebo se pokouší různým způsobem uniknout ze svého prostředí.

Dalším zdrojem násilí je vliv neformálních skupin destruktivního zaměření, jako jsou skiní, narkomani a různé sekty. Destruktivní skupiny stále více pronikají i do školního prostředí.

Ztráta víry a vazby na hodnoty

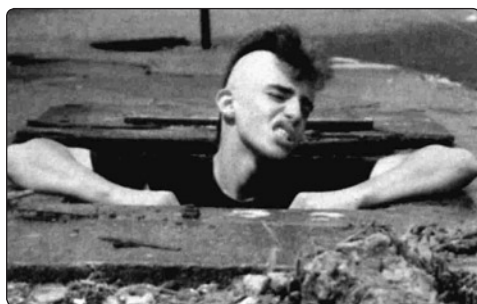
Je všeobecně známo, že po válce nastoupila ve vyspělé společnosti postupná ztráta víry. To znamená také ztráta vazby na Boha Stvořitele, a tím ztráta vědomí odpovědnosti před Bohem. To má za následek ztrátu mnoha lidských hodnot, takže děti a mládež si stále méně uvědomují, že když se dopouštějí násilí proti druhým a jakékoliv nelásky, dopouštějí se krivdy.

Antiautoritativní výchova

»Pokrokové psychologové a pedagogové propagují již třicet let antiautoritativní výchovu. Požadují od rodičů, aby na děti nepůsobili přímo, nýbrž aby jim umožňovali bez ovlivňování se rozvíjet a „stát se dospělými“.«

To má za následek, že děti v takových rodinách a zčásti i ve školách si mohou dělat, co chtějí, a že se jim plní takřka všechna jejich přání.

Děti, které jsou touto výchovnou metodou silně rozmazlené, tíhnou k násilným činům, když náhle zjistí, že kvůli jiným dětem nebo nadřazeným nemohou dělat to, co chtějí, a splnit si všechna svoje přání. Chtějí se

silou stát opět »středem pozornosti« a dobýt si zpět a zdůraznit svou ztracenou pozici.

K tvrzení některých psychologů, že hlavní příčinou násilí a brutality dětí a mladistvých je násilí v rodině, platí jen v těch případech, že proti dětem je v rodině použito hrubé násilí.

Přiměřená výchova, která musí klást určité meze a používat přiměřené přísnosti a vhodných trestů k tomu, aby tyto hranice udržela, nečiní z dětí v žádném případě násilníky.

Předčasná sexuální osvěta

Je známo, že raná sexuální výchova ve smíšených třídách ničí v dětech pocit studu a stimuluje děti k předčasným sexuální aktivitám.

Sigmund Freud k tomu do slovně říká: »Děti, které jsou sexuálně stimulovány, nejsou vychovatelné. Zničení studu působí nespoutanost ve všech oblastech a vede k brutalitě a pohrdání člověkem.«

Není proto žádný div, že když přijdou děti na střední školu, nejsou ochotny poslouchat pokyny rodičů a projevují minimální zájem o náboženské věci. Mnoho rodičů si na to trpce stěžuje.

Škodlivá sexuální výchova produkuje u dětí násilnictví, vzpouru a agresivitu.

Při jednom odborném zasedání v Mnichově konstatovalo 100 přítomných pedagogů, že mezi žáky přibýlo významně vydírání, urážek, srocování a že chování mladých lidí je agresivnější a hrubší. Zvláště učitelky trpí stále častěji sexuálními nárázkami a poznámkami žáků.

Zbožňování násilí a předčasněho sexu v médiích

Mnoho sdělovacích prostředků, zvláště televize a internet, zpřístupňuje dětem a mládeži během dne podívanou na brutální

a nestoudné scény. Často je toto násilí spojováno s předčasnou sexualizací a bezuzdností.

Je zcela nesporné, že děti a mládež, kteří často sledují takové scény, jsou naváděni k násilnostem.

Mladík, který v Bad Reichenau zastřelil tři lidi, to udělal podle scény, kterou viděl ve filmu.

Je úkolem rodičů nedávat dětem v tomto směru úplnou volnost, nýbrž všemožně zmenšovat vliv takové podívané a mluvit o tom věcně s dětmi samými. Je to povinností i školy a výchovných zařízení.

Jak tomu předejít

Obnovit křesťanskou víru především u rodičů a vychovatelů, aby děti viděly přesvědčivý příklad křesťanského života. Sdělovat křesťanskou nauku v plnosti tak, jak ji učí katolická církev, bez omezení a zkreslování v liberalistickém duchu.

Odstranit liberalistickou a vultaristickou výchovu. Rodiče musí dětem projevit přesvědčivě lásku a náklonnost, ale také vymezit zdravý rámec, za který není možno jít.

Skončit se sexuální výchovou na školách. Ta není úkolem školy a hromadné výchovy, nýbrž rodiny a individuálního přístupu.

Omezit představování násilí a sexu ve sdělovacích prostředcích. Pod pláštíkem »svobody názorů« a »umělecké činnosti« není možno zbožňovat násilí a nemravnost jako samozřejmost.

Zde připadá velká odpovědnost politikům, které je třeba volat k větší rozhodnosti a uvědomělosti.

-ra-

Všechno jsem odevzdala Ježíši

Terezie Hirtlová a velikost jejího nenápadného života jako matky početné rodiny

Byla jsem nedávno s manželem na mši svatě v bazilice na Sonntagbergu. Před námi byl jeden pár, který upoutal naši pozornost, protože žena se mezi modlitbami obracela zvláštním způsobem na svého muže, zřejmě, aby mu umožnila číst její slova z jejích rtů.

Velice to na mě zapůsobilo. Chtěla jsem se o této paní s milým a dobrotivým obličejem něco dovědět. Náš přítel Josef Doblhof, který před několika lety probudil k novému životu poutní dům na Sonntagbergu, nám pak vyprávěl, že paní Hirtlová byla první a nejvěrnější prosebnicí za tento projekt. Ona sama je vzorem, jak samozřejmě a přesvědčivě žít svou víru.

Primět tuto ženu, aby souhlasila s interview, stálo ovšem nesmírné přemlouvání. Jak se později přiznala, prosila před tímto svým rozhodnutím o pomoc Pána Ježíše: »Pane, jestli je to tvoje vůle, abych vydala toto svědectví, pak ve mně musí mluvit Tvůj Duch, abych řekla to, co Ty chceš a co pokládáš za důležité.«

Nyní mám konečně pro svůj rozhovor zelenou a sedím u ní v jejím domě na statku na Sonntagbergu. Připravila již pro nás a pro Josefa Doblhofa, který nás k ní uvedl, výbornou svačinu.

Terezie Hirtlová se narodila v jednom domě pod bazilikou na Sonntagbergu jako jediná ze sedmi sourozenců. Až do dokončení základní školy žila na Sonntagbergu. Nedělní návštěva bohoslužeb byla pro její rodinu samozřejmostí. Farář, jemuž děti a mládež velice leží na srdci, organizuje setkání mladých k nauce víry a k různým aktivitám. »Tyto hodiny, kdy jsme se vzdělávali ve víře, nám mnoho pomohly,« říká paní Hirtlová. Mnohé z toho, co dnes prožívá a co si vzala k srdci, má právě zde svůj základ.

Po skončení školní docházky pracovala nejdříve v jednom pohostinství na Sonntagbergu, později šest let v jiném, kde také bydlela. Dříve než se tam přestěhovala, zúčastnila se jako sedmnáctiletá na doporučení své sestry týdenní duchovní obnovy pro rodinný život. Zvláště jí utkvělo v paměti, jak krásné je uchovat si čistotu před manželstvím a jak je důležitá nerozlučnost manželství. Terezie si vzpomíná docela přesně: »Láska je jako prsten. Tak jako prsten nesmí mít láska ani manželství konec.« Čistota a láska bez konce v manželství se pro ni staly ideálem, který chce uskutečnit ve svém životě.

Dnes se domnívá, že tato týdenní duchovní obnova přišla zrovna v pravý čas, protože pohostinství, kde nyní pracuje, od ní vyžaduje, aby bojovala za ideál čistoty v pravém slova smyslu. S úsměvem a s názorností vysvětluje: »Byla jsem strašně bázlivé dítě a děvče, které si netroufalo někomu něco říct. Ale nyní jsem dostala dostatek odvahy. V pohostinství je to vždycky choulostivé. Když se někdo ke mně pokoušel příliš přiblížit, hned jsem mu jednu vlepila.« Umím si představit, že ty facky byly nutné... »Kdybych před touto službou neabsolvovala onen duchovní týden, mohlo leccos dopadnout jinak, a kdo ví, co by se stalo,« konstatuje.

Když mluví o čistotě před manželstvím, zní to zcela přirozeně. To na mě velmi zapůsobilo, protože dnes se o čistotě mluví jen v souvislosti s prací prostředky. A to je škoda, myslím si. I dnes by takový duchovní týden mohl ušetřit mnoha dívkám bolestnou zkušenost.

Přirozeně se v tomto týdnu hovořilo i o jiných věcech. Paní Hirtlová si vzpomíná: »Jednu větu jsme se při této duchovní obnově naučili nazpaměť: ‚Bůh mě miluje vždy, vždy, vždy, i když

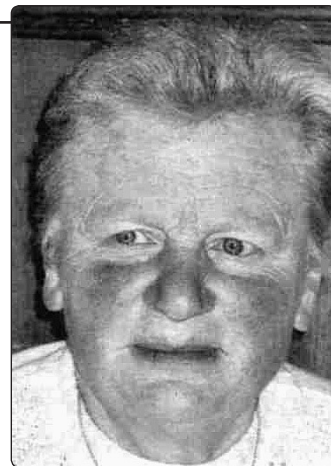
mu dělám ty největší starosti.‘ Tuto větu nezapomenu do konce života. A je to pravda: Nesmíme nikdy uvěřit, i když jsme už úplně vedle, že teď je konec s Boží láskou. Na tu se můžeme vždy spolehnout.«

Toto Boží milosrdenství by měli zakusit všichni lidé, všichni by měli mít možnost poznat něco tak nádherného. To je její přání. A aby tomu tak bylo, obětuje za druhé všechny své bolesti a utrpení. Když se jí jako šestnáctileté zeptal duchovní vůdce: »Za co chcete vědomě obětovat svůj život?« odpověděla spontánně: »Za záchranu duší.«

Když se její starší sestra v roce 1960 vdala, vrací se Terezie opět domů, aby zde pomáhala v hospodářství až do své svatby v roce 1970, kdy je jí 29. Svého muže zná již od dětství. I on je ze Sonntagbergu. Při porodu došlo porodnickými kleštěmi k poškození sluchového nervu do té míry, že zůstal hluchý. Svá školní léta strávil v ústavě pro neslyšící ve Vídni. Nyní je opět doma.

Na Silvestra 1969 se koná na jednom statku slavnost a mládež se sejde k tanci. Karel Hirtl konstatuje, že Terezie projevuje daleko větší schopnost vcítit se do jeho způsobu tance než ostatní děvčata. Jako hluchý to má o něco těžší. Tento večer kontakt mezi nimi dokonale »funguje« a brzy nato se rozhodnou, že nebudou se svatbou čekat. V srpnu 1970 se slaví veselka a Terezie se stěhuje do domu své tchyně. Tereziin manžel je kamnář a obkladač. Na statku mají právě jen tolik dobytka, kolik potřebují sami pro svou potřebu.

»Vlastně jsem si dříve myslela, že budu vesnickou mámou. Představovala jsem si, že by to bylo krásné, vychovávat osm dětí.« Jak je to krásné, že existují tak velkoudušní lidé. »A kolik jich máte teď?« ptám se zvědavě? »Osm!« směje se zjevně spokojena.

Později jsem se dověděla, že nejdříve měla potrat. Její duchovní vůdce jí tehdy poradil, aby se denně modlila o pomoc k Matce Boží o zdravý a šťastný porod a o milost křtu pro své dítě, až znovu otěhotní. Toho se držela u všech svých osmi dětí, které také všechny přišly zdravé na svět. To vše během deseti let!

Že je jich skutečně osm, nebylo nijak samozřejmé. Vždyť po čtvrtém dítěti jí chce lékař ve Waidhofen sterilizovat. Zdá se mu, že těch dětí je už poženaně dost. Ale mladá žena se rázně ohradila: »To vůbec nepřichází v úvahu. To nedovolím.« Vysvětluje zděšenému lékaři: »Jestli je to vůle Boží, abych měla ještě další dítě, trvám na tom, že mi s dítětem dá také dost potřebné síly.«

Ostatně tento lékař nebyl jediný, kdo takový počet dětí pokládá za přehnaný: »I někteří spoluobčané nás pokládali za blázný,« vypravuje paní Hirtlová se smíchem. »Váš mladý je nějaký divoch. Měla byste něco udělat, abyste neotěhotněla.« Tito rádci si mohou nechat svá doporučení. »Svěřila jsem všechno Matce Boží. Lidé ať si říkají, co chtějí.«

Další útok na život jejího dítěte se udál při jedné domácí nehodě. S šestým dítětem ve třetím měsíci a s pátým v náručí spadla paní Hirtlová jednoho dne po hlavě ze schodů. Aniž by si dokázala vzpomenout na ten pád, zjistila, že sedí na dolním schodě. V prvním leknutí se domnívá, že ani jí, ani dítěti v náručí se nic nestalo. Pokud jde o dí-

tě, to obdivuhodně souhlasí, ale sama, jak zjišťuje, sedí v ohromné kaluži krve. Holeň levé nohy byla odřena až na kost, obrovská krvácející rána. Polekala se možného vykrvácení. Dobehala se k telefonu. V nemocnici sešili kůži nad ránou jen s místním umrtvením. Nohu jí dali do sádry. Když obvaz po několika dnech sňali, všechno pod ním hnisalo. Zdá se, jako by nikdo nevěděl, co s ní mají udělat. Sádru opět obnovili.

Když ji po několika dnech navštívil pan farář, poradil jí, aby se bránila proti tomuto nedostatečnému ošetřování. Dodala si odvahy a požádala o přeložení do jiné nemocnice. Tam k ní přivedli ženského lékaře, který prohlásil, že jí musí provést potrat, jinak nebude možno nohu ošetřit v plné narkóze. Jako podle hesla: »Dítě by mohlo být ohroženo, tak to udělejme hned a dejme ho pryč.«

»To vůbec nepřichází v úvahu,« prohlásila matka rozhodně. »Udělejte zákrok s místním umrtvením. Život dítěte zůstane nedotčen a basta.« Nato slyší další neuvěřitelný návrh: »Tak udělejme napřed něco, abyste pak už znovu neotěhotněla.« »Ani to nepřichází v úvahu,« odpověděla matka dotčeně. »Zcela jsem se odevzdala Ježíši. Jestliže on se domnívá, že už to stačí, žádné dítě už nedostanu. Jestli má ještě nějaké přijít, on už se o ně postará.« Lékaři by měli častěji slyšet taková svědectví!

Tím řeč na toto téma skončila a lékaři se pokoušejí její nohu ošetřit. Ptám se, jestli měla při tom velké bolesti. »Vlastně ani ne, maso kolem rány bylo už odumřelé,« vypravuje klidně. »Odřezali všechno, co bylo černé.« Strašná představa. Ale jako oběť za druhé to znamenalo mnoho, pomyslím si.

V nemocnici strávila šest týdnů. Když uviděl jeden z lékařů na jejím stolku tabletky, které naordinoval jeho kolega, rozčílil se: Těhotná nesmí takový

preparát užívat! Jak dobře, že Terezie prozíravě dávala těmto tabletkám zmizet. A tak přišla nakonec Monika za šest měsíců zdravá na svět.

Mimoděk mě napadlo, že pro dítě to musí krásné pomýšlení, vědět, že matka bojovala za jeho život. »V rozhodných okamžicích života jste vždy měla dostatek odvahy bránit se, a přitom říkáte, že jste bázlivá,« řekla jsem paní Hirtlové. Ta se směje: »Když bylo třeba, měla jsem dost síly a rozhodnosti, abych udělala a řekla, co je nutné, i když si nijak zvlášť nedůvěřuji.«

Osm dětí, jaký úkol, tím spíše, že přišly tak jedno po druhém! V prvních letech byla pro ni velkou oporou tchyně a také její muž, který vstával v noci, aby je přebalil a nakrmil. »Ty kojíš a já dělám to ostatní,« vysvětlil jí. Když tchyně v roce 1982 náhle zemřela, bylo malé Alžbětě právě půl roku a několiknásobná matka se po těžké nemoci nervově zhroutila.

Bolesti nebyly tak zlé jako celé měsíce bezesných nocí, proměnlivé depresivní stavy, únava, srdce, které divoce buší až v krku, který je jakoby podvázaný, vzpomíná si. Dostala do domu na tři týdny pomocnici a paní Hirtlová si vzala dovolenou. Ale to nepomáhá. V jednom kázání v Amstettu hovoří kněz o strachu učedníků při noční bouři. Cítí: Teď trefil hřebík na hlavičku. I ona má strach z bouře a nemá dost důvěry v Boha. Ano: jsem ustrašená a malolovná, tak se nyní poznává - osvobozující a pomáhající poznání.

Na radu kněze stráví jeden týden v charitním domě v Mariazell. To jí udělá dobře. Každý den mše svatá a pomalu se vrací životní radost. ... »Ta doba byla velice užiteč-

ná, protože jsem přišla na to, že moje víra byla vlastně velice slabá...« Byla jsem plná obdivu k této ženě, jejíž předchozí zážitky jsem právě vyslechla.

»A jaká je nyní vaše cesta k Bohu?« zeptala jsem se. Její zkušenost je taková: »Když vždy a všude pracuje Ježíš s námi, je život mnohem lehčí. Ale často má člověk problémy, ocitne se v zapeklité situaci a myslí si, že se z toho může vymotat sám. Pak mě najednou napadne: Mám přece Ježíše, můžu mu všechno svěřit. On přece řekl: Pojd'te ke mně, když jste obtíženi. Na to málo myslíme. Kdybych neměla víru, musela bych si někdy zoufat. Víra velmi silně pomáhá, vím, že nejsem sama.«

I mnoho manželství by se mohlo uzdravit, kdyby lidé své problémy svěřovali Bohu a dali se od něho vést, míní moje společnice. I to ví z vlastní zkušenosti. Každé manželství má své problémy. Především to, kde jeden nebo oba manželé mají své vlastní břemeno. Její muž nese takové břemeno.

Být nedoslýchavý je velice zatěžující, nepřijemné, když se člověk musí často doptávat. O mnoho obtížnější je hluchota mezi lidmi, kteří dobře slyší! Nejednou to dohání k zoufalství, člověk se cítí přehlížený, odstrkovaný. A naopak je to těžké stá-

le myslet na problémy partnera, brát na něho ohled. Kolik nedorozumění může při takových komunikačních problémech vzniknout!

Několik let po svatbě se jednou situace vymkla kontrole. Manželka se zhrozí reakce svého muže: »Tu jsem si pomyslela: Už je toho dost. To si nedám líbit. Po prvním vzrušení jsem se zeptala Ježíše: ‚Co chceš, abych udělala?‘ Je tu jen jedno východisko: Odpouštět. Jinak nic, žádné tak nebo onak. A tak jsem šla za manželem a prosila o odpuštění. Normálně by po takové scéně měl přijít on. Ale já jsem si pomyslela: To já nemůžu čekat a šla jsem raději sama udělat nový začátek.«

Její muž byl úplně překvapený: »Musíš mi dát čas,« zněla jeho odpověď, »teď to nezvládnou.« I pro něho to bylo cvičení pokory. Terezie se směje: »Nakonec se to vyvinulo tak, že naše manželství začalo znovu, jako bychom se právě vzali.«

A dodává: »Každý dělá chyby, provokuje toho druhého, zraňuje ho, vědomě nebo nevědomě. Ale to znamená: Musíme spolu žít v dobrých i zlých dnech. Když přijdou ty zlé, hned řeknu: ‚Ježíši, pomoz mi nyní, abych tím prošla a unesla to.‘ Velice mi pomáhá ptát se Ježíše na jeho vůli. On je opora, abych začala s novým úsilím.«

Sama na sobě zkusila, že charakterové chyby je možno tak říkajíc odmodlit. Ještě jako mladá žena velice lehce upadala do rozčilení. Kněz, kterému se zpovídala, jí poradil, aby se modlila: »Ježíši, učíš mě pokornou a tichou podle svého Srdce, přetvoř mé srdce podle svého!« Nejdříve se to modlila sama, pak celá rodina, často v poledne. »A pomohlo to,« odpovídá

s úsměvem na mou nevyslovenou otázku.

Děti až na jednoho syna už vyletěly z hnízda, do Bolívie, Kanady, Argentiny. Jedna dcera je vdána v Belgii. Jsou velice samostatné. Rodiče jim pomáhali »jen« modlitbou, aby si našly svou cestu. Když se spolu sejdou, panuje radost. Tak dcera nedávno volala z Kanady: »Je to pro mě dobrý pocit, když vím, že ty žehnáš každý můj den a modlíš se za mě.« Ne, Terezie Hirtlová nelituje, že má tolik dětí: »Láska – každé dítě přece milujeme zvláště – překonává všechny námahy a starosti. A ty se dostavuji: Zápaly plic, autonehody, těžká zranění.«

Sílu pro velké úkoly a pro těžké doby čerpá již léta z každodenní návštěvy mše svaté a z modlitby, ke které se spojuje s mnoha dalšími v modlitebních skupinách. Při tom nepřednáší Bohu jen záležitosti své vlastní rodiny, nýbrž i ty, s kterými za ní přicházejí jiní. K nim patří i nový dům na Sonntagbergu. Když o projektu uslyšela, vydala se na pouť s obrazem Nejsvětější Trojice. Nověna – devět dní modliteb v různých nových domech – měla pomoci, aby toto dílo otevřelo lidem cestu k Ježíši. Ve všem se obrací o pomoc na Matku Boží, se kterou je stále ve styku a která jí »ještě nikdy nechal ve styku.«

Jaká to jasná, neotřesitelná osobnost s hluboce zakotvenou vírou sedí tu proti mně, pomyslela jsem si. Kdo jí naslouchá, musí konstatovat, tak jako já, že to nezní ani staromódně, ani zpátečnický, nýbrž samozřejmě a jasně, když Terezie hovoří o moderních tabu, jako je čistota, milosrdenství, ochrana duší – všechno pravdy, které ve svém vlastním životě prožívá jako osvobozující a naplňující.

Z *Vision 2000* - 3/2002, -18

Řád minoritů sv. Františka z Assisi zve z řad mladých mužů všechny zájemce o reholní život v duchu zásad sv. Františka z Assisi **na exercicie ve dnech 5. až 7. července 2002. Další termín je od 9. do 11. srpna 2002** Konvent minoritů u Matky Boží, Kosmákova 45, 586 01 Jihlava. Tel. číslo: 066/7303604, e-mail: jih-min@volnz.cz

Desatero přikázání podle Harryho Pottera

1. V magické síly věřit budeš.
  2. Budeš zařikávat a proklínat, jméno Boží můžeš brát nadarmo.
  3. Svaté ti nebude nic.
  4. Cti jen toho, kdo ti imponuje, poslouchat nemusíš nikoho. Překračuj pravidla, porušuj řád a sám si určuj, co smíš a co ne.
  5. Snaž se uškodit těm, kdo jsou proti tobě, nechej se plnit záští a nenávisti.
  6. a 9. Dvojsmyslné, nechutné a morbidní řeči a skutečnosti jsou normální.
  7. a 10. Ukrást můžeš, cokoli k svým plánům potřebuješ.
  8. Lži a podváděj, abys dosáhl svého. Účel světi prostředky.
- Poznámka: Každé z těchto „přikázání“ mohou doložit několika konkrétními příklady ze čtyř dílů knih o Harrym Potterovi, které dosud vyšly a které jsem pozorně přečetla. Stejně jako Harry postupuje do vyšších ročníků, graduji do „vyš-

ších obrátek“ (a zatahují čtenáře dál a dál na území všech těchto pravidel) i jednotlivé díly knihy.

Harry sám je ovšem veskrze kladný hrdina – statečný, obětavý, skromný a kamarádský, jako rytíř v zářivé zbroji stojí proti Pánu zla Voldemortovi, takže se s ním prostě musí ztotožnit každý čtenář, který odmítá zlo.

A jakou zbraní vlastně Harry vítězí? No – kouzly, nejsou to však kouzla, která známe z pohádek, ale magické síly; raději se neptejme, odkud pocházejí. A že tyhle síly ve skutečnosti každého, kdo s nimi koketuje, charakterově poničí? Ale v knížce ne, tam pomáhají k dobru a jenom k dobru!

A co vlastně chtějí ty knihy naučit své dychtivé a fascinované čtenáře? Rodiče, na to už musíte odpovědět sami – komu svěřujete výchovu svých dětí, když jim vložíte do rukou takovou knížku? Chtěli byste do-

ma mít dítě, které se řídí výše uvedeným desaterem...???

P.S.: Za svou osobu mohu říci, že mě tyhle příběhy úplně strhly – jsou zajímavé, napínavé, nedají se odložit. Tak jsem se přes všechnu snahu o odstup ocitla (na pěkných pár týdnů až měsíců) v jakési „duchovní mlze“, kdy mi dělalo obrovské těžkosti modlit se a všechny Boží věci se zdály fádny, nudné a šedivé. Zároveň se objevily příznaky nechuti k práci, problémů ve vztazích... Trvalo mi dost dlouho poté, kdy jsem Harryho Pottera odložila a už nevzala do ruky, než jsem se z toho dokázala trochu dostat.

A protože vím, že děti a mládež mají ještě daleko méně schopnosti udržet si odstup než dospělí, požádala jsem své děti (které jsou na rozdíl od většiny svých vrstevníků náruživými čtenáři), aby si tyto knihy nečetly, a ony toto mé přání respektují.

Andrea Šimečková
Zpravodaj centra
pro rodinu č. 5, Zlín

PANE, POŠLI DĚLNÍKY NA SVOU VINICI! (Modlitba za kněžská povolání)

Dobrotivý Spasiteli, ty jsi ve své vševedoucnosti předvídal, jak osudný nedostatek kněží zastihne naši dobu a naši vlast. Pro duševní bolesti, které jsi snášel na kříž, když jsi zvolal »Žízňím!«, dej, aby duše, které jsi povolal ke své svaté službě, slyšely tvůj hlas. Uděl jim sílu, aby povolání překonali všechny překážky, které se jim stávají do cesty. Nedej, aby je zlý duch oloupil o drahý poklad tvého povolání.

Andělé duší těchto vyvolených, prostě za ně ustavičně u Boha. Napomínejte je laskavě a důtklivě, aby následovaly Boží hlas.

Nejsvětější Panno Maria, ty ses stala svou účastí na utrpe-

ní Spasitele spoluvykupitelkou nesmrtelných duší. Vypros nám mnoho svatých kněží.

A ty, svatá Anno, která jsi své milé dítě již v nejtěplejším věku obětovala v chrámě Bohu, vypros rodičům těch, kteří jsou vyvoleni ke službě oltáře, aby s ochotným a vděčným srdcem přinesli svou oběť. Amen.

MODLITBA ZA KNĚZE

Nejmilejší Ježíši, příteli kněží, posílej všem kněžím denně všech sedmero darů Ducha Svätého, aby byli všem vším v životě i ve smrti. Uděl jim trpělivost s maličkými, soucit s nemocnými, pokoru pro styk s chudými, odvahu proti nepřátelům tvé svaté Církev. Učiň je neúnavnými při vyučování, ochotnými při udílení svátosti smíření, štědrými při rozdávání svätého přijímání. Učiň je postrachem pro peklo a jeho spojence, ale posly míru pro všechny lidi dobré vůle. Kam se ubírají, tam ať je provází tvá milost, kde prodlévají, ať zavítá tvůj pokoj, komu žehnají, ať je požehnané tebou. Učiň je apoštoly, učiň je svätými. Amen.

Ó, Pane Ježíši, rozmnož počet kněží své Církev!

Pravda zavazuje

Katolická víra bez dogmat a morálka bez norem nemohou existovat

V katolické církvi především v západní Evropě panuje mrazivé klima. Relativismus, pozitivistická filosofie a samozvaní ochránci tolerance a svobody ducha chtějí církev přitlačit ke zdi. Má se počítat jen to, co se líbí lidem. Objektivní pravda jako by už neměla existovat.

Pravda není zboží pro handlíře. Nezávisí na většině, přáních ani náladách. Intelektuálové mohou kroutit hlavou, ale když budeme za zavřenými okny spekulovat, jak je venku, zda svítí slunce, prší, padají kroupy nebo sněží, pak jsou sice čtyři možnosti, ale jen jedna z nich je pravda.

Kdo nepřechází bezmyšlenkovitě kolem současné duchovně-náboženské situace, jistě pozná, že v církvi začal vanout v současnosti ostrý vítr. Stojí takřka zády u zdi, kam ji ustavičně tlačí samozvaní ochránci tolerance a svobody ducha. Klima, které vychází od zákazu křížů ve školách, zákonnosti potratů až k obvinění církve z nepřátelství vůči ženám. To všechno určuje stav počasí v kdysi křesťanském Západě.

K tomu přistupuje zásadní porpírání křesťanského etosu pravdy pozitivistickou filosofií: H. Schädlebach pokládá křesťanství za »kletbu, která lpí na civilizaci«, M. Urban vidí v křesťanství kult obětí »bizarní konstrukce« z doby kamenné, J. Habermans horuje pro »dekonstrukci« náboženství na jednotlivé sociální prvky. Při diskusi o import kmenových buněk do SRN bylo katolické náboženství označeno za »rejdšitě primitivních náboženství a primitivních lidí«. Mímoděk si člověk vzpomene na první křesťanské doby, kdy pohan Celsus prohlásil v polemice s Origenem základní křesťanské pravdy za absurdní a podstatný omyl křesťanství viděl v jeho nároku na výlučnost trvalé pravdy.

Útoky zevnitř církve

To byla v podstatě stejná výtka, jakou i dnes vznášejí zástupci moderního pluralismu a relativismu. Jen situace je dnes jiná. Tehdy přicházely tyto útoky zvenčí, dnes hrozí zevnitř církve. Tehdy ještě existovala apologetika na obranu křesťanských pravd, dnes se taková obrana

pokládá za ustrašenou, úzkoprsou a nesnášenlivou. (Proto jako by neexistovali odpůrci křesťanství, nýbrž se pokládají podobně jako Nietzsche v »chápacích« interpretaci textů za tajné křesťany.) Tehdy bylo možno se odvolat na znění Písma a vyznání víry, zatímco dnes takové odvolání je pokládáno za »nehistorické myšlení« a senilní immobilismus (stařeckou strnulost).

Všechny tyto výtky je možno shrnout do jednoho pojmu, který je v tomto použití vlastně zneužitý: »fundamentalismus«. Směřuje se k víře bez dogmat a k morálce bez norem: to vše se má opírat jen o tvůrčí myšlení. Vedle takových zásad není pro objektivní pravdu místa, stejně jako není místa pro církev, která si činí nárok být jedinečnou pravou církvi. To všechno potvrzuje široce rozvinutá kritika celého církevního vyznání víry včetně deklarace Dominus Jesus, která je označována za »podnikovou nehodu« učitelského úřadu. Proto také je rozdíl mezi »pravou církvi« a »mnoha církve« sotva postřehnutelný. A tak je pro mnohé rovnost nejrozličnějších vyznání už hotovou

věcí. Dalším »úspěchem« tohoto indiferentismu by mohla být rezignace na výlučnost eucharistické svátostné oběti a tím na podstatný základ církve.

Hranice relativizátorů

Tváří v tvář této situaci se naskytá otázka: Má se církev vzdát nároku na hlásání trvalé pravdy, a tak vyjít vstříc modernímu relativismu a zavděčit se nekřesťanům? Má nechat otázku o začátku lidského života otevřenou, protože věda se jinak cítí ve svých možnostech stísněna? Takový neoprávněný nárok se ovšem vylučuje již z praktického důvodu, který vychází vstříc dokonce křesťanským relativizátorům. Jako pragmatici musí totiž uznat, že jejich interpretační kumšt se slovní akrobatikou »ano, ale« ani okolní svět příliš nectí. Zástupci »frankfurtské školy« chápou moderní teologii jako »proces sevrkávání«, protože v ní se přirozený rozdíl mezi Bohem a světem zúžil nevyslovitelným způsobem. Zástupce reprezentativní filosofie »kritického realismu« se ptá moderních teologů, kteří se zabývají existenciální

nebo »dějinnou« novointerpretací starých textů, a přitom vylučují možnost »pokládat je za pravdu«, čemuž potom sami skutečně věří. Není třeba dokazovat, že když se vyloučí realistická otázka pravdy, je sotva možno kterého člověka získat pro víru.

Pravda se nemusí »líbit«

Ale závazná odpověď na osudovou otázku po objektivní pravdě proniká hlouběji a ukazuje na Kristovo tajemství v církvi. Církev i při oceňování tolerance a dialogu s moderním světem se nemůže zříct hlásání pravdy a mravů, které na mnohé působí jako výzva, protože pravda je koneckonců sám Ježíš Kristus jakožto osoba. Ten je však v církvi přítomen svým bytím a svým působením. Proto Církev jako Kristovo tělo má nejen oprávnění, ale i povinnost vydávat svědectví o životě a pravdě Ježíše Krista, jestliže se nechce se svými údy od Krista oddělit. O pravdě, kterou je Kristus sám, totiž platí: Zůstaňte ve mně, a já ve vás (Jan 15,4).

Tato povinnost zůstat v pravdě platí i pro případ, kdy se to, co je pravdivé, po určitou dobu a pro určité lidi jeví jako nesdělitelné. Je třeba si dnes uvědomit, že zastáncům učení, které stojí na zcela jiných principech, není možno předat ani náhled do této pravdy. Tak je také třeba počítat s hranicemi možného dialogu (které se dnes často přehlížejí). Kde se tak situace vyvinula, nastal v dějinách nikoliv ojedinělý »status confessionis«, stav nebo situace čistého, jakoby bezúčelného a bezvýsledného vyznání vhod či nevhod (2 Tim 4,2). A to i za situace pohoršení a zdanlivého bláznovství samotného hlásání (srov. 1 Kor 1,23-25). Ale pro setrvání v pravdě je přísliben »úspěch«, který s sebou slovo pravdy přináší, nikoliv však pro falešné poselství, které se snaží zalichotit lidským ušima (srov. Gal 1,10).

Z Komma 11/2002
přeložil-lš

Život Kristův (79)

LXXIX. Vzkříšení jako událost zároveň historická a metahistorická

1) Kristovo vzkříšení má charakteristiku události. Jedná se o přechod ze smrti do života. Je to jedinečná událost, která je jakožto přechod (Pascha) vepsána do velikonočních slavností, v jejichž průběhu si každoročně synové a dcery Izraele připomínali vyvedení z Egypta. Vzdávali přitom díky za osvobození z otroctví, a proto velebili Pána Boha, který se v onom prastarém osvobození jasně projevil. Kristovo vzkříšení je novým Přechodem, novou Paschou, kterou je třeba vykládat na základě staré Paschy, jež byla předobrazem Kristova přechodu. Tak byl Kristův přechod nazírán v křesťanské komunitě v souvislosti s tím, jak vykládali tento Kristův přechod apoštolové a evangelisté na základě slov samotného Ježíše.

2) Na základě toho, co nacházíme v oněch prastarých pramenech, můžeme vidět vzkříšení především jako historickou událost. Naplnilo se totiž v přesně určené době a na přesně vymezeném místě, bylo to třetího dne po ukřižování v Jeruzalémě, v hrobce, kterou dal k dispozici Josef z Arimatie (srov. Mk 15,46). Právě v tomto hrobě bylo uloženo Ježíšovo tělo po sejmutí z kříže. Tento hrob pak byl nalezen prázdný na úsvitu zmíněného třetího dne. Ježíš sám předpověděl své vzkříšení třetího dne (srov. Mt 16,21; 17,23; 20,19). Ženy, které onoho rána šly k hrobu, potkaly anděla, který jim řekl: *Vy se nebojte. Vím, že hledáte Ježíše, ukřižovaného. Není tady. Byl vzkříšen, jak řekl (Mt 28,5-6). V evangelijním vyprávění je údaj o době vzkříšení – „třetího dne“ – položen do souvislosti s židovským slavením soboty, což vylučovalo práce a přecházení na delší vzdá-*

lenosti, a to již od večera předšlého dne. Z tohoto důvodu také balzamování těla, jak to bylo tehdejší židovským obyčejem, muselo být odloženo na první den po sobotě.

3) I když se jedná o historickou událost, která je chronologicky a prostorově determinována, vzkříšení překračuje historickou rovinu. Nikdo z lidí neviděl událost samotného vzkříšení. Nikdo tedy není očitým svědkem této zásadní události. Mnoho lidí vidělo umírání a smrt Ježíše z Nazareta na Golgotě. Několik lidí se účastnilo uložení Kristova těla do hrobu, který byl zapečetěn a opatřen strážemi. To vše si zajistili kněží a farizeové od Piláta, protože si pamatovali, že Ježíš hovořil o svém zmrtvýchvstání po třech dnech od smrti. *Pane, vzpomněli jsme si, že ten podvodník ještě zaživa prohlásil: Po třech dnech vstanu z mrtvých. Dej tedy*

rozkaz zajistit hrob až do třetího dne. Jinak by mohli jeho učedníci přijít, ukradnout ho a říci lidu: Vstal z mrtvých. Pak by ten poslední podvod byl ještě horší než ten první (Mt 27,63-65). Avšak učedníci neměli ani pomyslení na nějakou podobnou akci. Byly to že-

ny, které šly zrána k hrobu s aromatickými látkami, kdo objevil, že hrobka byla prázdná a kámen odvalen. Spatřily přitom mladíka oděného do bílého oděvu, který k nim hovořil o Ježíšově vzkříšení (srov. Mk 16,6). Je nesporné, že Ježíšovo tělo se již nenacházelo na zmíněném místě. Následně pak mnozí lidé Ježíše spatřili jako vzkříšeného. Ovšem nikdo z lidí nebyl očitým svědkem vlastního zmrtvýchvstání. Nikdo z lidí nemohl říci, jak se to vše vlastně odehrálo. Nejhlubší povaha Ježíšova přechodu k novému životu prostě nebyla přístupná schopnostem lidských smyslů. Právě v tom spočívá metahistorická povaha vzkříšení, jemuž musíme věnovat pozornost, pokud si chceme uvědomit hloubku tajemství oné historické skutečnosti, která je zároveň transhistorická, jak za krátko uvidíme.

4) Kristovo vzkříšení totiž nebylo návratem k pozemskému životu, jak tomu bylo kupříkladu při vzkříšeních, k nimž došlo v předvelikonoční epoše a která vykonal sám Ježíš na Jairově dceři, na mladíkovi z Naimu a v Lazarově případě. Tam se jednalo o zázračné události (tedy mimořádné události), ovšem zmíněné osoby od Ježíše obdržely zpět svůj normální pozemský život. Musely však v jistém okamžiku zemřít znovu. Je to mimočasový život, život nadpozemský. Ježíšovo tělo je při vzkříšení naplněno mocí Ducha Svätého, a tak se stává účastným na božském životě ve stavu slávy, takže spolu s Pavlem můžeme říci, že vzkříšený Kristus je člověk z nebe (srov. 1 Kor 15,47n.) Právě v tomto smyslu slova se Kristovo vzkříšení nachází za hranicemi čistě historické události. Je to událost, kte-

rá patří do metahistorické sféry, a proto také uniká kritériím čistě empirického pozorování. Je nespornou skutečností, že Ježíš se po svém vzkříšení zjevil svým učedníkům, jednal s nimi, dokonce s nimi pojedl, vyzval Tomáše, aby se Ho dotkl a aby se tak ujistil o Jeho identitě. Avšak tato reálně lidská dimenze Jeho nynější existence v sobě skrývá nový život, který Mu od nynějška patří, a tak se na Něj nevztahují běžně platné zákony času a prostoru a Vzkříšený patří do oblasti tajemství.

5) Další prvek tajemnosti Kristova vzkříšení spočívá ve skutečnosti, že tento přechod ze smrti do nového života se odehrál díky zásahu Otcovy moci, který vzkřísil (srov. Sk 2,32) Krista, svého Syna, a tak dokonalým způsobem uvedl Jeho lidství, tedy i Jeho tělo, do trinitárního společenství, takže se Kristus definitivně zjevil jako Boží Syn s mocí podle Ducha, a to právě prostřednictvím vzkříšení z mrtvých (srov. Řím 1,3-4). Svätý Pavel pak klade důraz na to, že vzkříšení je projevem Boží moci (srov. Řím 6,4; 2 Kor 13,4; Fil 3,10; Kol 2,12; Ef 1,19n.; srov. také Žid 7,16) a působením Ducha Svätého, který navrátil Ježíšovi život a uvedl Ho do oslaveného stavu Pána (*Kyrios*). V tomto stavu oslavení si Kristus definitivně zaslouhuje, a to i jako člověk, ono jméno Božího Syna, které Mu patří od věčnosti (srov. Řím 8,11; 9,5; 14,9; srov. také Žid 1,1-5; 5,5 atd.)

6) Je velmi významné, že mnoho novozákonních textů ukazuje Kristovo vzkříšení jako vzkříšení z mrtvých, které se uskutečnilo mocí Ducha Svätého. Zároveň však existují také výpovědi, podle nichž se zmrtvýchvstání odehrálo tak, že Kristus vstal z mrtvých svou vlastní silou (řecky *aneste*), jak to ostatně indikuje v mnoha jazycích slovo vstát z mrtvých. Tento aktivní význam slovesa či podstatného jména se nachází také v předvelikonočních výpovědích Ježí-

še z Nazareta, například v předpovědích utrpení, kde se říká, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, zemřít a pak vstane z mrtvých (srov. např. Mk 8,31; 9,31; 10,34). V Janově evangeliu Ježíš výslovně tvrdí: *Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc ho zase přijmout* (Sk 10,17-18). Rovněž Pavel ve svém prvním listu do Soluně píše: *Ponevadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých* (1 Sol 4,14). V knize Skutků se často opakuje, že Bůh vzkřísil Ježíše (srov. 2,24.32; 3,15.26 atd). Ovšem zároveň se v této knize hovoří o Kristově vzkříšení v aktivním významu, tedy že Ježíš vstal (srov. např. 10,41). Právě v tomto smyslu také shrnuje své kázání svatý Pavel v soluňské synagoze, kde Pavel dokládá, že Kristus musel zemřít a vstát z mrtvých (srov. Sk 17,3). Z tohoto přehledu textů jasně vysvítá trinitární charakter vzkříšení, které je společným dílem Otce, Syna i Ducha Svatého, takže událost vzkříšení v sobě jistým způsobem obsahuje tajemství trojjediného Boha.

7) Výraz „podle Písma“, který se nachází v prvním listu Korinťanům (srov. 15,3-4) i v Nicejsko-konstantinopolském vyznání víry, ukazuje na eschatologický ráz události Ježíšova vzkříšení, v němž docházejí naplnění starozákonní přísliby. Sám Ježíš, když hovořil s učedníky na cestě do Emauz o svém utrpení a oslavení, jak nás o tom zpravuje evangelista Lukáš, tyto učedníky káral pro jejich liknavost ve víře v slova proroků. Posléze začal od Mojžíše, probral všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něho vztahuje (Lk 24,26-27). K tomu došlo i při posledním setkání s apoštoly, když jim Vzkříšený řekl: *„To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově Zákoně, v Prorocích i v Žal-*

mech. „Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlásáno pokání, aby všem národům, počínajíc Jeruzalémem, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky.“ (Lk 24,44-48) Jednalo se o mesiášskou interpretaci Starého zákona, která pochází od samotného Ježíše, který hovořil o souboru textů vztahujících se zvláště k způsobem k velikonočnímu tajemství. Jednalo se o texty proroka Izaiáše, které hovoří o ponížení Služebníka Božího a o Jeho povýšení (srov. Iz 52,13-53-12). Jednalo se i o Žalm 109 (110). Na základě této Ježíšovy eschatologické interpretace, která propojovala velikonoční tajemství se Starým zákonem a vrhala tak světlo na budoucnost, jedná se o hlásání evangelia všem národům, také apoštolové a evangelisté hovořili o vzkříšení podle Písma, a tak byla také později stanovena forma vyznání víry. Jedná se o další dimenzi tajemství vzkříšení.

8) Z toho, co jsme právě řekli, vyplývá, že Kristovo vzkříšení je největší událostí dějin spásy, poněvadž tato událost dává definitivní smysl celému světu, tedy celým dějinám lidstva. Celý svět krouží kolem Kristova kříže, ovšem jediné ve vzkříšení kříž dosahuje svého plného významu spásonosné události. Kříž a vzkříšení tak představují jediné velikonoční tajemství, v němž celé dějiny světa nacházejí svůj střed. Proto jsou Velikonoce také tou největší slavností církve, která každoročně slaví a obnovuje toto tajemství a tuto událost, která je naplněním starozákonních příslibů, počínaje protoevangeliem o vykoupení. Ve vzkříšení se naplňují všechny naděje a všechna eschatologická očekávání směřující k plnosti času, jež nadešla, když Boží království definitivně vstoupilo do dějin člověka, které se staly univerzálními dějinami spásy.

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

Antipilulky a zdravotní rizika

Nový důkazní materiál o riziku antikoncepčních pilulek

Nejnovější zprávy o zkušenostech s antikoncepcí pomocí pilulek zdůrazňují rizika těchto preparátů, a to i u nejnovějších variant. British Medical Journal uveřejnil 13. dubna 2002 článek, ve kterém informuje, že holandská lékařská komora varuje své lékaře před novým orálním antikoncepčním prostředkem pod názvem Yasmin. Tento preparát je na trhu v některých evropských zemích od roku 2000 a v USA byl schválen v květnu 2001.

V uplynulém roce zemřela jedna 17letá holandská dívka po používání Yasminu na žilní trombozu. V Evropě bylo již hlášeno 40 případů žilní trombozy u žen, které používaly Yasmin, Dva případy skočily smrti.

Téměř současně publikovaly Times 12. dubna zprávu o smrti 15leté Claire Luisy Stanleyové, která trpěla po aplikaci antikoncepčních pilulek hlubokou žilní trombózou na nohou a zemřela na náhlou plicní embolii, při čemž krevní sraženina byla vůbec největší, jaká kdy byla popsána.

Čtyři lékaři, kteří děvče vyšetřovali, konstatovali souvislost jejího zdravotního stavu s antikoncepční pilulkou druhé generace zvanou Cilest. Cilest je ve Spojených státech velmi oblíbený preparát dospívajících dívek, protože působí také na vyčištění pleti.

V Anglii bylo v únoru letošního roku zahájeno soudní vyšetřování na základě žaloby, kterou podalo 100 žen, které před

používáním preparátu byly zcela zdravé, po použití dostaly těžké zdravotní potíže a sedm z nich na tyto obtíže zemřelo. Jedná se o preparát třetí generace firmy Schering Healthcare, zvaný Organon.

26. března přineslo BBC zprávu, že ženy, které v některé fázi svého života užívaly orální antikoncepci, musí počítat, že s pravděpodobností o 26% větší než jiné ženy budou postiženy rakovinou prsu. Pokud antikoncepci praktikovaly delší čas, roste toto riziko až o 58%. Největší zvýšení rizika, o 144%, se vyskytuje u žen nad 45 let, které preparáty používají trvale.

Tato studie byla prezentována na evropské konferenci o rakovině prsu v Barceloně. Opírá se o data od 103 000 žen ve věku od 30 do 49 let. Většina těchto žen používala nejnovější preparáty předepsané lékařem.

Orální antikoncepce ovlivňuje také riziko rakoviny dělohy. U žen, které antikoncepci praktikovaly pět let, je riziko rakoviny dělohy třikrát větší a toto riziko trvá i 14 let po vysazení antikoncepčních prostředků.

V roce 1990 se rakovina dělohy vyskytla ve světě u 360 000 žen, 190 000 z nich na tuto diagnózu zemřelo. Je to druhá nejčastější forma rakoviny u žen.

Ženy, které se domnívaly, že jim pilulka přinese »osvobození«, musí nyní počítat s nebezpečím, že je postihne něco, s čím vůbec nepočítaly.

*Podle Kath-net
20. 5. 2002*

HYMÝVÁNÍ MOZKŮ V SEKTĚ

Sekta scientologů vyplatí jednomu svému bývalému členu odškodné 8 milionů dolarů, aby tak uzavřela právní spor, který se vleče již dvacet let. Tento bývalý člen obvinil sektu z vymývání mozků. Svými extrémními požadavky ho dohnala až na pokraj pomatení a sebevraždy. Sekta prohlašuje, že inkriminované případy jsou z doby před 30 lety. Aby soudní spor ukončila, uvolnila se sekta k výplatě odškodného.

Kath-net

Skutečná tvář otce Pia (24)

KAPITOLA IX.

Otec Pio v rukou lékařů - Bezradní lékaři - Dr. Bignami zapečetí stigmata - Zpráva Dr. Romanelliho - Neexistuje klinická forma pro označení těchto ran - Jeden z lékařů uznává prvenství faktu před teorií - Číhaná na uvězněné duše - P. Pio vězněm zповědnice - Církev ho brání

Podobně jako Bůh, ani církev nezachází příliš něžně s těmi, kteří dobývají nejvyšší vrcholy ducha. Jenom propastná pokora může přinést rovnováhu při těchto nesmírných darech. Podobně jako Bůh i církev ověřuje duše na kovadlině zkoušek.

Tak se otec ocitl na kovadlině. Perlik v osobě doktora Luigiho Romanelliho, vyslaného speciálně otcem provinciálem z Foggie, přistoupil k splnění své povinnosti, což znamenalo: podrobně prozkoumat »tělesná poškození«, klinicky popsat a ordinovat příslušné léčebné zákroky zaměřené na jejich odstranění. Povinností medicíny je přece léčit nemocné a ošetřovat zraněné. Lékař nemá právo uznávat a priori nadpřirozené příčiny, které vyvolaly onemocnění svěřené jeho lékařské péči. P. Pio se stane pod bedlivým a pronikavým pohledem dr. Romanelliho patologickým objektem. Musíme se smířit s tím, že specialisté jsou a zůstanou specialisty.

Mohlo by také dojít ke zneužití. Z toho důvodu dr. Bigna-

mi z Říma, přizvaný ke spolupráci, uznal za vhodné zapečetit obvazy, které aplikoval ošetřující lékař na podezřelé rány. Neboť kdo si umí domyslet, čeho jsou schopni fanatici? Dr. Bignami jako nevěřící pokládá mnichy za fenomén, který je na štíru s přírodními zákony. »Frati« jsou dost mazaní a dělají si tak reklamu. Nebude obtížné je demaskovat tím, že uchráníme rány před jejich umělými zásahy. A tak dr. Bignami pilně čeká a bedlivě střeží neporušenost pečeti.

Pokusme se vžít do postavení nešťastného otce Pia v roli pokusného králíka, nebo chcete-li, zázračného zvířete v kleci. Kromě fyzických utrpení, která jsou často nesnesitelná (například tehdy, kdy lékaři bezohledně ohmatávají prázdný prostor v ráně tak, že do ní vtlačují prsty z obou stran), snáší i duchovní muka, do kterých ho hrouží Bůh, a citelně prožívá zradu královského tajemství i vlastní osamocenosť uprostřed učenců, jejichž myšlenky proniká a kterým je vydán na milost a nemilost.

Nakonec po patnácti měsících rozhodl se dr. Romanelli vydat tuto zprávu:

»Rány, které se nacházejí na ruce Padre Pia, jsou pokryty tenkou blankou červené barvy. Nevyskytují se zde krvavá místa, otekliny ani zánětlivé reakce tkání.

Jsem přesvědčen, a to s jistotou, že tyto rány nejsou povrchové. Po stisku prstem jsem ci-

til prázdnotu, která prochází celou tloušťkou dlaně.

Neměl jsem možnost ověřit, zda při silnějším stisku by se prsty mohly nakonec dotknout, protože každé přitlačení působí pacientu ostrou bolest.

Přesto jsem ho podrobil několikrát těmto bolestným zkouškám, ráno i večer, a musím přiznat, že pokaždé jsem zjistil totéž.

Rány na nohách jsou podobné jako rány na dlaních, ale větší tloušťka noh neumožňuje provést podobné šetření.

Rána v boku má charakter výrazné řezné rány paralelně s žebry o délce sedmi až osmi centimetrů. Protíná měkkou tkáň a hojně krvácí. Zjistit její hloubku je obtížné. Krev má všechny znaky arteriální krve. Okraje rány svědčí o tom, že to není rána povrchová.

Tkáň, které ránu obklopuje, nevykazují žádnou zánětlivou reakci. I nejléčší dotek způsobuje bolest. Zkoumal jsem Padre Pia pětkrát v průběhu patnácti měsíců a kromě konstatování určitých odchylek nemáme klinickou formu, která by umožnila tyto rány klasifikovat.

Mezitím musel dr. Bignami ke svému úžasu konstatovat, že jeho bezpečnostní zajištění důkladně ovázaných ran P. Pia »nepřineslo žádné výsledky« a »zvláštní poškození« se uchovala, »aniž by podlehla infekci nebo i nejléčšímu hnisání«.

Bylo zapotřebí najít jiné vysvětlení, rovněž vědecké. Padre Pio byl podroben klinickému vyšetřování a všechny orgány jeho těla prošly podrobnou analýzou. Je zajímavé, že u něho nebyly zjištěny stopy dřívějších plicních onemocnění. Nezjistila se ani žádná organická, psychická nebo nervová onemocnění. Zaskočení lékaři si vzali jak obvykle na pomoc žargón pro laiky nerosrozumitelný.

Nakonec se objevil dr. Festa, nejdříve nedůvěřivý stejně jako jeho kolegové, od kterých se však lišil tím, že měl bystrý

zrak a také dostatečnou skromnost, aby uznal prvenství faktů před teorií. On jediným měl ten šťastný nápad, aby uvažoval o P. Piovi jako o živé bytosti, nikoliv klinické osobnosti. Po provedení stejně důkladných vyšetření, jako byla šetření jeho kolegů, měl odvahu potvrdit, že »poškození toho druhu« se vymykají vědě. Uchvácen mírností a trpělivostí pacienta, který byl svěřen jeho péči, pocítil k němu city přátelství, které se nedalo zapřít. Jeho srozumitelná a nestranná zpráva přispěla k rozptýlení předsudků některých vatikánských kruhů i představených P. Pia. Konečně ho nechali v klidu.

Nezapomínejme však, že P. Pio sdílel s Kristem po dva roky nejen svaté rány, ale i hanbu, ponížení a šat blázna. Tyto duchovní zážitky byly pro něho těžší než snášení ustavičné bolesti, kterou působila stigmata.

Uplynulo 57 let od doby, kdy začal nosit své poznamenání k povstání jedněch a pohoršení druhých. Nemylme se: Padre Pio bude až do smrti po příkladu svého Mistra představovat kámen úrazu a znamení, kterému bude odpíráno. Zloba a hloupost nikdy nesloží zbraně a za kulisami dějin se skrývá někdo, kdo nepřestane vyvolávat špatné nálady. Kdo ví, zda někteří příliš horliví přívrženci nezpůsobili P. Piovi u církevní autority více zla než jeho zapřisáhlí protivníci. Kanonizovat někoho za života je nejen proti moudrým předpisům Apoštolského stolce, ale ztěžuje to poslání řeholníka, který se skrývá do stínu Toho, koho představuje.

Odvažují se tvrdit: abychom poznali P. Pia, musíme sáhnout dále, za »reklamu« stigmat. Je jisté a navíc úchvatné a vzrušující, že po dobu 57 let platí tento člověk za duše krví vlastního života. Víme přesně, že denně jí »ztrácí jeden šálek«. To jej nutí k ustavičné opatrnosti.

(Pokračování)

ČIŇŠTÍ KATOLÍCI PŘEJÍ PAPEŽI »DLOUHÝ ŽIVOT«

V blahopřání jednoho prostého katolického sedláka z Číny je napsáno: »Jsem prostý sedlák a společně se mnou mnoho katolických věřících, prostých lidí jako já, přeje Svatému otci »všechno nejlepší« k narozeninám. Kdyby byl u nás, připravili bychom mu zvláštní čínské jídlo, »špagety pro dlouhý život«, jedinou velice dlouhou špagetovou nudli, která se jí v den narozenin. Budeme také slavit za Jana Pavla II. mši svatou a prosit Pána a Ducha svatého, aby mu pomáhal splnit jeho poslání.«

Kath-net

Hlásat Krista osobní svatostí

Misijní skutečnost Církve představuje silný stimul, abychom odpověděli s veškerou odpovědností a velkodušností na výzvy současného světa. Tváří v tvář těžkostem a očekáváním současné doby, které kladou otázky naší víře, představuje Církev s pokorou jako odpověď Ježíše Krista, živou naději. Církev si je vědoma, že »misijní evangelizace ... představuje první službu, kterou může prokázat současnému člověku a celému lidstvu dnešního světa« (Red. miss. 2) tím, že zjevuje Boží lásku, která se projevila ve Vykupiteli. Společenství věřících tak v průběhu staletí postupuje v poslušnosti k Pánovu úkolu: Jděte a učte všechny národy (...), učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal (Mt 28,9-20).

Neujistil nás Ježíš, že bude s námi po všechny dny až do skonání světa (Mt 28,20)? V jistotě tohoto slova žijí křesťané v každé době jako v příhodném okamžiku a ve dni spásy (srov. 2 Kor 6,2), neboť Ježíš Kristus je stejný včera, dnes i navěky (Žid 13,8).

Je tedy nutné, aby na všech úrovních odpovědnosti byli všichni v Církvi vychovávaní k tomu, aby společně pracovali na též Kristově poslání. Je nezbytné, aby nescházela povolání ad gentes, aby nechybělo dělníků v různých funkcích na širokém poli evangelizace. Neboť misijní aktivita se nemůže omezovat pouze na pouhou lidskou činnost, na pomoc chudým a na osvobozování utlačených. I když musí Církev s odvahou zasahovat i na jiných frontách ve spolupráci s lidmi dobré vůle, má jiný úkol, primární a specifický, totiž zajišťovat, aby se každý člověk setkal s Kristem, jediným Vykupitelem.

Misijní činnost se musí proto zabývat v prvé řadě předáváním spásy, kterou zajistil Kristus. Chudí mají především hlad po Kristu a ne pouze po chlebě a svobodě. Když ti, kteří věří v Krista, zůstanou věrní svému poslání, stanou se tak privilegovanými nástroji globálního osvobození.

To, co je nezbytné, je probudit nový »zápal pro svatost života« mezi misionáři a celým křesťanským společenstvím a především mezi nejbližšími spolupracovníky misionářů.

*Z poselství Svatého otce
k výročnímu setkání Misijního díla*

DUCHOVNÍ PROGRAM V BAZILICE NAVŠTIVENÍ P. MARIE NA SVATÉM KOPEČKU U OLOMOUCE V ROCE 2002

● 7. července 2002 (neděle) – tradiční pouť a Svatokopecké hody ● 14. července 2002 (neděle) – 16.30 žehnání obnoveného kříže v Samotiškách ● 15. srpna 2002 (čtvrtek) – slavnost Nanebevzetí Panny Marie; večerní mše sv. v 18.00 hod. ● 18.–20. srpna 2002 (neděle – úterý) – odpustkové slavnosti a adorační dny ● 31. srpna 2002 (sobota) – pouť rodin.

Pravidelné bohoslužby: pondělí – 7.00, 10.00, 18.00 hod. ● úterý – 10.00 ● středa – 7.00, 10.00, 18.00 hod. ● čtvrtek – 10.00 hod. ● pátek – 7.00, 10.00, 18.00 hod. ● sobota – 10.00 hod. ● neděle – 7.30, 9.00, 10.30, 15.00 hod.

● Každodenní mše svatá v 10.00 hodin je zvláště určena pro poutníky ● Před každou mší svatou je v bazilice příležitost k slavení svátosti smíření ● Poutní zájezdy a s nimi spojené náležitosti je vhodné předem nahlásit na uvedené telefonní číslo nebo faxem, e-mailem nebo dopisem.

Tel./fax: 068/538 53 42; e-mail: svkopecek@volny.cz

Srdečně zveme na **PRVNÍ SOBOTY NA KLOKOTECH** (Tábor) v roce 2002 (kromě června). Program od 14 hod. V červnu zveme na druhou sobotu (Neposkvrněného Srdce P. Marie).

Liturgická čtení

Neděle 16. 6. – 11. neděle v mezidobí

1. čt.: Ex 19,2-6a
Ž 100(99),2,3,5
Odp.: 3c (Jsme jeho lid a stádecko jeho pastvy.)

2. čt.: Řim 5,6-11
Ev.: Mt 9,36-10,8

Pondělí 17. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 21,1-16
Ž 5,2-3,5-6,7
Odp.: 2b (Hospodine, všimni si mého nářku!)
Ev.: Mt 5,38-42

Úterý 18. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 21,17-29
Ž 51(50),3-4,5-6a,11+16
Odp.: srov. 3a (Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.)
Ev.: Mt 5,43-48

Středa 19. 6. – nez. pam. sv. Jana Nep. Neumanna nebo sv. Romualda

1. čt.: 2 Král 2,1,6-14
Ž 31(30),20,21,24
Odp.: 25 (Vzmužte se a buďte srdatí všichni, kdo spoléháte na Hospodina.)
Ev.: Mt 6,1-6,16-18

Čtvrtek 20. 6. – ferie

1. čt.: Sir 48,1-15
Ž 97(96),1-2,3-4,5-6,7
Odp.: 12a (Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!)
Ev.: Mt 6,7-15

Pátek 21. 6. – památka sv. Aloise Gonzagy

1. čt.: 2 Král 11,1-4,9-18,20
Ž 132(131),11,12,13-14,17-18
Odp.: 13 (Hospodin si vyvolil Sión za své sídlo.)
Ev.: Mt 6,19-23

Sobota 22. 6. – nez. pam. sv. Paulína Nolánského nebo sv. Jana Fishera a Tomáše Mora nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: 2 Kron 24,17-25
Ž 89(88),4-5,29-30,31-32,33-34
Odp.: 29a (Navěky mu zachovávej svou milost.)
Ev.: Mt 6,24-34

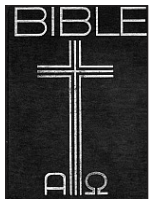
Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 6.	PO 17. 6.	ÚT 18. 6.	ST 19. 6.	ČT 20. 6.	PÁ 21. 6.	SO 22. 6.
Antifona	1028	1044	1060	1075	1091	1754	1122
Žalm	783	783	786	783	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1061	1076	1091	1755	1123
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1095	1756	1126
Antifona k Zach. kantiku	699	1049	1065	1276	1095	1757	1126
Prosby	1033	1049	1065	1080	1095	1757	1126
Záv. modlitba	700	1050	1065	1276	1096	1392	1393
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	700	1054	1069	1084	1100	1116	1131
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	1101	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	1105	1135
Ant. ke kant. P. M.	699	700	1059	1074	1090	1105	700
Prosby	1028	1043	1059	1074	1090	1105	1135
Záv. modlitba	700	700	1060	1075	1276	1106	701
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

BIBLE

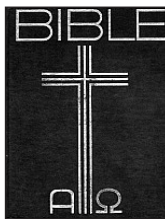
Český ekumenický překlad včetně deuterokanonických knih. Vydala Česká biblická společnost r. 2002 (podle vydání z r. 1985), 9. vydání, černobílé mapky.

Vázaná v černé kůži, 168x216 mm, 549 Kč

BIBLE

Český ekumenický překlad včetně deuterokanonických knih. Vydala Česká biblická společnost r. 2001, 8. vydání (1. opravené), barevné mapky.

Vázaná v modré kůži,
120x180 mm, 589 Kč

KATECHISMUS KATOLICKÉ CÍRKVE

Doplněné a opravené vydání českého překladu Josefa Kolářka SJ. Vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2002. Vydání druhé, v KN první, dvojí druh vazby.

A5, 818 stran, brož. 295 Kč, kož. vaz. 495 Kč

DOKUMENTY II. Vatikánského koncilu

Druhé vydání českého překladu pracovní skupiny pod vedením Oty Mádra, v Karmelitánském nakladatelství vydání první, dvojí druh vazby.

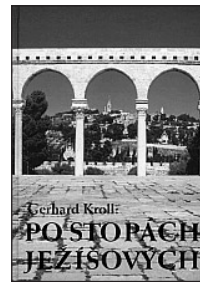
A5, 608 stran,
brož. 295 Kč, kož. vaz. 450 Kč

Gerhard Kroll:

PO STOPÁCH JEŽÍŠOVÝCH

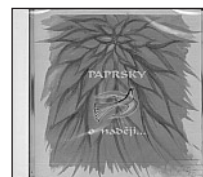
Evangelium je svědectvím o historickém jednání Boha v našem světě, v konkrétní době a na určitém místě. Proto je zájem o zemi, v které Ježíš žil a působil, stále živý. Krollovo mezinárodně uznávané dílo Po stopách Ježíšových se snaží být něčím víc než jen důkladným místopisem Palestiny a pečlivým zachycením dějinného kontextu Nového zákona. Chce napomáhat křesťanskému rozjímání o konkrétním Ježíšově životě, jeho utrpení a zmrtvýchvstání. Na bohatém faktografickém materiálu a téměř dvou stovkách fotografií, map a grafů nám kniha přibližuje duchovní, společenské a přírodní poměry doby Ježíšovy. Čtenář tak získává plastický, široce pojetý obraz doby, složený kromě evangelia ze starověké literatury, archeologických nálezů a kriticky podaných informací o soudobých bádáních. Prokázáním hodnověrnosti dobových reálií uvedených v evangeliích posiluje autor naši důvěru v hodnověrnost biblických textů jako celku. Vydalo Karmelitánské nakladatelství, druhé vydání, v KN první.

Váz., desky, B5, 488 stran, 529 Kč

PAPRSKY o naději...

Křesťanské písničky, které vyjadřují naději vloženou do Boha. Vydalo Telepace Ostrava, 51 minut.

MC 150 Kč
CD-ROM 250 Kč

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVETLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzercie: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezávislé příspěvky nevtáčimě.